Fata de mătase artificială

de ***Irmgard Keun***

În româneşte de Victor Scoradeț
(01-2110176; 092408530)

Partea I

Sfârşitul verii şi mijlocul oraşului

E foarte frig, da-mi place mai mult în cămaşă de noapte – altfel mi-aş pune paltonul.

Era aseară, aşa, pe la vreo douăsprezece, şi atunci am simțit că în mine se petrecea ceva extraordinar. Stăteam aşa întinsă pe spate şi dormeam deja cu tot corpul, doar ochii-mi mai erau deschişi – luna îmi strălucea albă-albă pe cap – chiar mă gândeam că trebuie că dădea bine pe părul meu negru şi ce păcat că Hubert nu putea să mă vadă.

Şi cred că e bine să descriu totul, fiindcă sunt un om neobişnuit. Vreau să scriu ca-ntr-un film, fiindcă aşa e şi viața mea şi o să fie şi mai mult aşa. Şi mai târziu, când citesc, totul e ca la cinematograf – mă văd în imagini.

Şi sunt cu totul altfel decât Therese şi decât celelalte fete de la birou, în care nu se petrece niciodată ceva extraordinar.

Şi în general nu dau doi bani pe avocați – tot timpul lacomi de bani şi vorbesc ca un popou de rață şi dedesubt nu-i nimic. Nu-i las să observe nimic, fiindcă tata e oricum şomer şi mama lucrează la teatru, unde nimic nu e sigur pe termen lung.

Şi mi-am cumpărat un caiet negru şi gros şi am lipit pe el porumbei albi decupați şi aş vrea să scriu un început. Care va să zică, mă cheamă Doris şi sunt botezată şi creştină şi născută. Trăim în anul 1931.

Şi simt acum atâta oboseală în oase, că nici nu mi-aş mai scoate rochia – cu Gustav Mooskopf am fost o dată aşa de obosită, că am dormit la el – numai fiindcă era atât de departe până acasă şi el putea să-mi scoată pantofii şi aşa – şi atunci bărbații zic mereu că e vorba de dragoste sau de simțuri sau de amândouă – sau din cauză că sunt ei aşa de grozavi şi au un

fluid colosal, care te face să cazi pe spate şi să mori după ei - şi când colo există milioane de motive pentru o fată ca să doarmă la un bărbat.

Îmi făcusem deja un palton verde închis – strâns pe talie şi cu guler de vulpe – un cadou de la Käsemann, care mai că voia pur şi simplu să se însoare cu mine. Da' eu nu. Fiindcă totuşi cred că, în timp, sunt prea bună pentru inşii ăştia mici şi graşi şi pe care-i mai cheamă şi Käsemann pe deasupra. Şi după faza cu vulpea am pus punct. Da' măcar acum am garderoba completă – ceea ce e decisiv şi important pentru o fată care vrea să ajungă departe şi are ambiția ei.

Mi-aduc aminte cum a fost când trebuia să ies prima dată cu Arthur Grönland. Era frumos ca o cadră şi-avea şi şarm. Da' io mi-am zis Doris, fii tare – la urma urmelor, tocma' lu' unu' cu şarm îi impune cineva cu principii, şi-mi trebuia un ceas de mână, şi mai bine să te ții tare trei seri la rând.

Aşa că mi-am pus la sutien şi la furou în total şapte ace de siguranță ruginite. Eram mangă – ca optzeci de sălbatici în pielea goală – da' tot n-am uitat de ácele ruginite. Şi Arthur Grönland insista. Da' eu de colo „Vai, domnul meu, oare ce credeți dumneavoastră despre mine? Vă rog foarte mult. Drept cine mă luați?" Mamă, şi ce l-am mai impresionat.

Şi la despărțire mi-a pupat mâna. Eu n-am spus decât "Uite că iar nu ştiu cât e ceasul – e atâta vreme de când ceasul meu s-a stricat." Şi m-am gândit, dacă mă pomenesc acum că vrea să-mi dea bani să-l dau la reparat, atunci iar m-am înşelat amarnic.

Da-n seara următoare la Rix Diele a venit cu unul mic de aur. Io m-am mirat din cale afară: „De unde ați ştiut că tocmai aveam nevoie de-un ceas??? – dar mă jigniți profund – mi-e cu neputință să-l primesc!"

Şi el s-a făcut alb la față, s-a scuzat şi a pus ceasul la loc. Io tremuram deja şi mi-am zis acum ai mers prea departe, Doris! Şi-atunci am spus cu glas aşa, tremurat, un pic umed de lacrimi: „Domnule Grönland, nu mă lasă inima să vă jignesc – vă rog să mi-l puneți la mână."

După care mi-a mulțumit, iar eu am spus „Vai, pentru puțin." Şi pe urmă iar a fost insistent, da' eu am rămas tare. Şi la despărțire a spus „Făptură curată şi nevinovată, iartă-mă dacă am fost insistent."

Eu am spus „Vă iert, domnule Grönland."

Da-n sinea mea aveam o oftică cumplită pe ácele de siguranță, fiindcă tipul avea nişte ochi negri atăt de dulci, şi aşa un şarm, şi micul ceas de aur îmi ticăia minunat la mână. Dar, la urma urmelor, am prea multă morală ca să las un bărbat să vadă că port lenjerie cu ace de siguranță ruginite. Mai târziu am renunțat la ele.

Da' nu asta-i principalul – principalul e că l-am văzut pe Hubert, tocmai când ieşea pe uşă. Şi un an de zile a fost plecat – ah, sunt teribil de obosită acum. Şi Hubert a fost cât se poate de ticălos, dar, cu toate astea -

Sigur că Hubert nu m-a văzut, da' io am simțit aşa, ca o înțepătură – spatele lui cu paltonul negru şi capul un pic aplecat pe o parte şi gâtul blond - şi n-am putut să nu mă gândesc la excursia din Pădurea Cucului, şi la el cum stătea întins pe spate – cu ochii închişi. Şi soarele făcea pământul să zumzăie şi aerul să tremure - şi i-am pus furnici pe față, în timp ce dormea, fiindcă eu nu sunt niciodată obosită cu un bărbat de care sunt îndrăgostită - aveam şaisprezece ani când am început relația, şi el a fost primul şi foarte timid – cu toate că avea aproape treizeci de ani. Şi mai întâi nici n-a vrut, da' nu din cavalerism sau aşa ci pur şi simplu din laşitate, fiindcă se gândea că asta produce obligații, o fată cu totul şi cu totul inocentă. Şi asta eram eu. Da' fireşte că el nu credea că era pur şi simplu un porc laş, ci se credea extraordinar de nobil şi ar fi făcut orice altceva afară de lucrul acela. Numai că mie mi se părea că să înnebuneşti o fată e totuna cu să-i faci altceva, şi pe urmă m-am gândit o dată tot trebuie să se-ntâmple, şi mai şi puneam mare preț pe experiența reală şi eram şi îndrăgostită de el aşa cu capul şi cu gura şi cu mai la vale. Şi pe urmă l-am avut pur şi simplu. Da' el a crezut că el m-a sedus şi a prăpădit o groază de vorbe despre mustrări de conştiință, da' de fapt chiar el voia să le aibă şi-şi apărea lui singur ca un tip colosal - şi pe-un bărbat aşa şi trebuie să-l laşi să creadă. Şi un an întreg am fost cu el şi niciodată cu altul, că nici nu aveam chef de asta fiindcă trebuia să mă gândesc numai la Hubert. Şi aşa că am fost exact ceea ce se cheamă credincioasă. Da' pe urmă şi-a făcut doctoratul şi a terminat de studiat – fizică şi chestii de-astea. Şi s-a dus la München, unde locuiau părinții lui, acolo voia să se şi însoare – cu una din cercul lui şi fată de profesor.

Deci eu n-aveam nimic împotrivă să ia una de-astea cu parale şi aşa – din ambiție şi ca să se-ajungă, io am avut întotdeauna înțelegere pentru aşa ceva. Cu toate că cu Hubert atunci în cocioaba lui toate conservele de sardele în ulei mi-au plăcut mai mult decât cele mai meseriaş garnisite şnițele cu Käsemann în restaurante de-alea feudale. Din partea mea puteam să rămân şi la sardele în ulei. Da' cum spuneam, m-am transpus în ambiția lu' Hubert. Şi atunci au venit toate marile porcării ale lui. Mai întâi, că cu trei zile înainte de ziua mea a vrut să se care – asta n-am putut să n-o iau ca p-o nesimțire, că pusesem bani de-o parte pentru o rochie cu buline şi în ziua aia vream s-o-mbrac pentru prima oară – sigur că din cauza lui Hubert. Şi m-am pomenit pe urmă şezând singură cu Therese într-un local cu muzică. Şi bocind de-mi picurau lacrimile în cafea.

Asta a fost o porcărie, şi ailaltă a fost că mi-a servit totul într-o formă morală. Şedeam într-un local, când deodată începe el să-mi povestească de otrava aia a lui de la München. Io mă mulțumesc să dau doar din cap şi în foru' meu interior lucrez la transpunerea mea şi-mi zic la urma urmelor are el motivele lui, da' de iubit te iubeşte numa' pe tine.

Şi deodată-i dă drumu' – roşu de tot şi-ncurcat, fiindcă undeva îl pişca conştiința, şi asta-l făcea să mă duşmănească pe mine: „Atunci când

se-nsoară, un bărbat vrea o femeie neatinsă, şi sper, micuța mea Doris…." şi vorbea aşa de unsuros, de ziceai că-şi linsese toată cutia de Nivea: „Bunul meu copil, sper să ajungi o fată cumsecade şi, ca bărbat, te sfătuiesc să nu te dăruieşti nici unui bărbat, înainte să fii căsătorită cu el…"

Şi toate astea, mie! – de la unul pe care l-am văzut de aproape trei sute de ori în chiloți şi chiar şi mai sumar – cu pistruii ăia pe burtă şi cu picioarele lui păroase în formă de X! Şi doar ar fi putut să-mi spună, ca unui bun prieten, că vrea una cu bani şi de-aia nu pe mine. Da' să se topească de emoție de cât e el de grozav, fiindcă nu mă consideră prea săracă, ci prea puțin cumsecade pentru el, din cauză că cu el m-am … ei bine, la aşa ceva nu fac față, rațiunea mă lasă şi-mi vine să vărs. Nu prea pot să explic io aşa ce m-a înfuriat mai rău, în orice caz i-am ars una cât se poate de oficial, ceea ce eu de obicei nu prea fac decât foarte rar, şi a pocnit aşa de tare că obărul a crezut că l-am chemat pentru notă.

M-au dat afară de la serviciu şi tremur din toate-ncheieturile. Şi să mă duc acasă mi-e de-a dreptul frică, îl cunosc io pe taică-meu, un om cu totul antipatic şi lipsit de umor -

Iată cum s-a-ntâmplat: într-o zi scrisesem prea puține scrisori din cauză de gândit la Hubert şi a trebuit deodată să trag tare, ca să mai termin câte ceva – bineînțeles, nici o virgulă prin scrisorile mele cât vezi cu ochii.

Şi mai aveam şi alte greşeli prin scrisori şi presimțiri sumbre în continuare. Şi mă uit chiar când le duc înăuntru cu privirea aia somnoroasă marca Marlene Dietrich: țuşti în pat. Şi Față Coşuroasă ăla zice că toți pot să plece, numai eu să mai rămân şi să rescriu nişte scrisori, chestie care mă scârbeşte şi pentru care n-am niciodată chef.

Şi în general io nu dau doi bani pe avocați – tot mereu lacomi de bani şi vorbesc ca un popou de rață şi dedesubt nu-i nimic. Nu-i las să observe nimic, fiindcă tata e oricum şomer şi mama lucrează la teatru, unde nimic nu e sigur pe termen lung.

Şi mă duc aşadar la Față Coşuroasă în birou – toți au plecat – numai el şi cu mine mai suntem aici. Şi el se uită prin scrisorile mele şi face virgule cu cerneală – io-mi zic: asta-i situația! şi din întâmplare mă sprijin uşor de el. Şi el pictează tot mai multe virgule şi taie şi corectează şi deodată la o scrisoare vrea să zică: asta trebuie scrisă din nou. Dar la „scrisă" îi apăs umărul cu sânul şi, când îşi ridică ochii, mă apuc să şi tremur din nări pentru orice eventualitate, fiindcă voiam totuşi să plec. Şi pentru asta trebuia să-i distrag atenția lu' Față Coşuroasă aşa că am pornit un cutremur de nări ca un iepure din rasa Uriaşul belgian când înfulecă varză. Şi tocmai vreau să-i şoptesc senzual cât sunt de obosită, şi atunci se întâmplă şi eu observ prea târziu că am mers prea departe cu nările mele. Că tipul şi sare în sus şi mă ia în brațe şi respiră ca o locomotivă înainte să plece din gară. Eu spun numa': dar - şi încerc să desprind de pe mine respingătoarele lui degete lungi şi osoase. Şi el spune: „Copilo, nu te mai preface, doar ştiu eu de mult ce se petrece cu tine şi cum îți clocoteşte

sângele după mine.“ Şi-mi tot şopteşte chestii stupide – alea obişnuite - şi vrea să mă ducă la sofaua aia rece de piele – când nici n-am mâncat de seară şi după aia probabil să mai şi rescriu scrisori – doar poți să te aştepți la orice de la un avocat din ăsta – ei bine, chiar că mi se părea stupid. Aşa că spun doar, cu toată liniştea din lume: „Cum puteți să-mi mototoliți rochia în halul ăsta, unde nu am nimic de îmbrăcat!“ Iar ăsta era un semn şi un examen, de răspunsul lui depindea dacă-l respingeam delicat şi cumsecade sau dacă deveneam scârboasă. Bineînțeles că s-a-ntâmplat ceea ce aşteptam: „Copila mea, cum poți să te gândeşti acum la una ca asta, şi pe urmă, goală şi fără haine îmi placi cel mai mult.“

La faza asta mi-a stat mintea-n loc. Îi trag un şut în fluieru' piciorului ca să-mi dea drumu' şi-ntreb: „Da' ia spuneți-mi dumneavoastră, avocat tâmpit ce sunteți, ce e-n capu' ăla al dumneavoastră? Cum poate un ins cu studii ca dumneavoastră să fie atât de nerod şi să creadă că o fată tânără şi drăguță ar fi moartă după el. Nu v-ați văzut niciodată în oglindă? Vă întreb numai atât, ce anume ar putea să mă atragă la dumneavoastră?“

Mi s-ar fi părut interesant să primesc un răspuns logic, fiindcă un bărbat trebuie totuşi să gândească ceva. In loc de asta, el zice doar: „Care va să zică, una d-astea îmi eşti!“ Bineînțeles că m-a concediat la următoarea zi de întâi.

I-am povestit maică-mii toată istoria. Şi trebuie să recunosc că mama e o femeie fină, mai are încă aşa, ceva de pe vremuri, chiar dacă şi azi e tot garderobieră la teatru (Variante: la Național/ la Bulandra; orig. Schauspielhaus).

Din păcate s-a măritat cu taică-meu, ceea ce consider o greşeală, fiindcă e un om total necultivat şi puturos ca un cadavru de câțiva ani şi numai din când în când mai urlă ca să-şi arate bărbăția – cunoaştem.

Şi aşa că am întrebat-o pe maică-mea de ce o femeie atât de stilată ca ea l-a luat pe pârlitu' ăsta şi ea, în loc să-mi ardă una, a spus doar: undeva trebuie să-ți găseşti locul până la urmă. Şi a spus-o cu toată liniştea – da' eu aproape c-am izbucnit în plâns şi nu ştiu de ce, da' am înțeles şi de-atunci nu l-am mai mai vorbit niciodată de rău pe bătrânul mitocan.

Vremurile sunt cumplite, nimeni n-are bani şi se simte-n aer un fluid de imoralitate – tocmai când crezi c-ai dat de unu' pe care poți să-l tapezi – în clipa următoare te trezeşti că te tapează el pe tine.

Şi stau şi-mi bat capul în fel şi chip, cum pot să fac să am din nou o bază, că să depinzi numai de bărbați e destul de riscant.

Sunt foarte agitată – n-am făcut nimic toată ziua şi tânjesc după o seară – în urechi îmi sună tot mereu melodia: mi-eşti dragă, madona mea brună – în ochi îți lucesc raze de soare… Vioristul din vestibulul Palatului cântă ca făina de moale – Doamne, mă ia cu — — şi trebuie neapărat să bag în mine o noapte de-asta cu muzică şi lumini şi dans şi tot tacâmu, până nu mai pot – ca şi când la ziuă ar trebui să mor şi n-ar mai veni nimic

după aia. Aş vrea să am o rochie din tiul roz pal cu dantelă argintie şi un trandafir roşu închis pe umăr – am să încerc să-mi găsesc o slujbă ca manechin, eu sunt o stea galbenă - şi pantofi argintii - … da, un basm ca-n tangouri … când te gândeşti ce muzici minunate există – când eşti beată, simți că muzica e, aşa, un tobogan pe care zbori la vale.

Ceva radical tot s-a-ntâmplat, fiindcă acum sunt artistă.

Figurație. Şi trebuie să trec prin scenă într-o piesă care se cheamă Tabăra lui Wallenstein cu un urcior şi cu alte câteva fete de la şcoala de teatru.

Şi nimeni nu stă de vorbă cu mine, fiindcă toți se cred ceva deosebit.

Trebuie că e ceva înălțător în arta asta, că cu cât are unul mai mult de vorbit pe scenă, cu atât mai mult e şi el, important e să fii pe fițuică, şi pentru asta trebuie să spui ceva. Şi a fost cea mai teribilă agitație pentru o frază în piesa de-i zice Tabăra lui Wallenstein. Şi asta e o bătrână, care se culcă cu soldații ăia mulți. Asta nu se spune, da' poți să-ți dai seama. Şi mai le şi vinde într-una mâncare la soldați, da' eu una cred că numai din asta nu poate să trăiască, unde mai pui că era şi război de triezeci de ani. Şi bătrâna asta are şi o rudă, care e tânără şi sigur că se culcă şi ea cu soldații, că ce altceva să facă. Şi-i zice vivandieră, care e un cuvânt străin – mi-ar fi plăcut să le întreb pe fete de asta. Da' cu toate astea am avut o jenă să-mi arăt neştiința, ceea ce nici n-ar trebui să facă omul vreodată. Fiindcă atunci nu obții decît să fii asuprit.

Ei, şi aia tânără fuge de colo colo şi toarnă-n pahare şi şade-ntr-un cort ceea ce însă acum încă nu s-a băgat, abia la repetiția generală. Şi pe urmă iese o dată din cort şi strigă: Verişoară, vor să plece!

Şi pentru fraza asta a fost o agitație ca pe foamete pentru o pâine. Sau şi mai şi.

Din cauză că nu era decât o frază, actrițele-actrițe nu s-au omorât pentru rol şi a rămas să i se dea uneia de la şcoală. Şi Pilli, prăjina aia, a tot stat la pândă în fața biroului regizorilor, ceea ce m-am prins imediat.

Şi aşa a intrat zâzania în fete şi s-au împăcat şi iar s-au certat – griji din astea să tot ai. Şi Manna Rapallo, una ca un nasture mic şi rotund, a început de azi pe mâine o relație cu un regizor tehnic ca să-i aranjeze ăla să primească ea fraza.

Şi azi la repetiție Klinkfeld a zis în sfârşit: „Ah, ne-a mai rămas problema cu fraza."

Şi cum a început Klinkfeld cu fraza, fetelor a-nceput să le bată inima la unison – numai mie nu. Şi toate au trebuit să o spună. Şi la urmă fraza a primit-o Mila von Trapper. Inchipuiți-vă, o aristocrată adevărată cu un fost general ca tată într-un rol aşa de proletar. Ei bine, nu pot decât să

spun că-i teribil de interesant la teatru. Mila von Trapper are ochi de chinezoaică şi un corp nemaipomenit – ce-i al ei e al ei. Da' pe mine m-a tratat atât de urât că nici nu se poate descrie. E foarte mândră, fiindcă e un mare talent şi asta e ceva care contează enorm aici. Şi să n-ai talent e mai rău decât să fii la puşcărie. Da' eu o uram - şi de ce să fie ea aşa de scârboasă.

Azi dimineaţă o văd pe Trapper cum se duce pe tocurile alea ale ei la etajul întâi, era cu puţin înainte să intre ea – eu, după ea. Ea dispare în toaletă – care va să zică, bunul Dumnezeu ţinea cu mine – cheia era în broască pe dinafară! Eu o răsucesc – încet de tot - şi mă topesc, de văzut nu m-a văzut nimeni. Acolo n-are decât să facă gălăgie. E o mare-ntâmplare să urce cineva scara, că mai e o toaletă jos, toată lume se duce acolo – numa' aristocrata de Trapper vrea ceva special. Las' că are acum.

Aşa că fraza n-a mai fost spusă şi pe Klinkfeld l-a apucat furia din cauză că repetiţia stătea în loc. La care dau eu buzna afară din cort – care însă nu e încă aici – aveam pe mine rochia aia rafinată rău, roşie ca focul şi strâmtă de tot - şi strig: „Verişoară, vor să plece."

Şi fiindcă chiar făceam pe mine de frică, vocea mea s-a încărcat de cea mai neagră grijă pentru armata care pleca.

Cu toate că n-avea cum să-şi aranjeze părul, Klinkfeld îşi trece mâna peste chelie şi-ntreabă: „Dumneavoastră cine sunteţi?"

Şi io îi zic. O înjură el pe aristocrata autentică fiindcă nu-i aici şi zice: „Puteţi să spuneţi dumneavoastră fraza."

Şi fetele mă urau toate şi din cauza asta erau pline de respect. După repetiţie mă plimb eu în sus şi-n jos prin faţa biroului şi-o aud pe Trapper lovind în uşa de la closet. Da' nu-i foloseşte la nimic, că nimeni nu bagă de seamă, fiindcă dincolo în culise ciocăneau de zor şi făceau gălăgia de pe lume, în comparaţie cu care aristocrata n-avea nici o şansă cu toată furia ei. Şi eu tabăr pe Klinkfeld de-ndată ce apare şi-l pun să-mi jure ca om de onoare şi conducător de piese că am să-mi păstrez fraza, deşi nu eram la şcoala de actorie. Imi adresează el tot felul de întrebări, e plin de interes de sus în jos şi deloc erotic, ceea ce îmi explic însă în parte şi prin faptul că era ora prânzului şi el nu mâncase încă. Mă pofteşte el în birou şi-mi oferă un fotoliu şi pentru el are doar un taburet. Asta n-am să i-o uit niciodată, că era curată distincţie, unde nu voia nimic de la mine.

Şi el se duce pe urmă la şeful ăl mare, alături, şi pe urmă ies amândoi împreună. Şi eu stau vizavi de ăla.

Şi gura lui strânsă zâmbea politicos şi fără nici o intenţie, ca o regină Luise. Aveam senzaţia de genunchi înghеţaţi şi de burtă care se desprinde şi pleacă. Căci bărbaţii aflaţi în poziţii importante şi lipsiţi de intenţii erotice, ceea ce mi-ar da o poziţie de superioritate, îmi produc o impresie puternică. Şi îmi puneau întrebări care se refereau la formaţia mea şi la ce mai aveam eu de gând.

Şi pe urmă a trebuit să le dau o probă aşa că le-am recitat Craiul ielelor. Dar la „cu coroană şi coamă“ n-am ştiut mai departe de emoţie, ceea ce a fost penibil. După care mi-au solicitat ceva vesel, şi ne-am gândit îndelung împreună. Aşa că până la urmă le-am cântat şlagărul despre Elisabeth şi picioarele ei frumoase şi am şi dansat în timpul ăsta dintr-o parte într-alte.

Atunci au râs şi Klinkfeld i-a zis lui Leo: „Un talent comic prin excelenţă.“

Si Leo a aprobat din cap şi a spus: „E şi foarte graţioasă“.

Eu stăteam cu capul plecat şi mă prefăceam că nu aud nimic, dar bineînţeles că auzeam exact fiecare cuvânt. Şi m-au primit la şcoală şi nici nu a trebuit să plătesc.

Am să ajung o stea, şi atunci tot ce fac e corect – niciodată nu mai trebuie să am grijă şi să-mi cântăresc cuvintele şi să-mi calculez intenţiile – să fii beat pur şi simplu – nimic nu mai poate să mi se întâmple ca să-mi scadă din consideraţie, fiindcă sunt o stea. Cu maşină albă şi apă de baie care miroase a parfum, şi totul ca la Paris. Si lumea mă stimează pentru că sunt o stea, şi o să li se pară delicios, dacă n-o să ştiu ce-i aia o capacitate, şi n-o să râdă de mine cu superioritate.

Un bărbat din marea industrie mă invitase la un cabaret de lux. Mă zărise când venise să-şi ridice de la portar biletele de favoare pentru ziua următoare, fiindcă cine are bani are şi relaţii şi nu trebuie să plătească. Poţi să trăieşti îngrozitor de ieftin, când eşti bogat. Şi a vorbit cu mine şi m-a invitat, fiindcă m-a luat drept o artistă gata făcută.

Cu Marea Industrie sunt din nou chit, fiindcă politica otrăveşte dinainte relaţiile umane. Scuip pe ea. Conferenţiarul era evreu, ăla pe bicicletă era evreu, aia care a dansat era evreu.

Mă întreabă Marea Industrie dacă şi eu sunt evreu. Dumnezeule, nu sunt – da-n sinea mea îmi zic: dacă asta vrea el, fă-i pe plac - şi zic: „Bineînţeles – chiar săptămâna trecută tata şi-a scrântit piciorul în sinagogă.“

Zice că şi-a-nchipuit el, după părul meu creţ. Şi când te gândeşti că-i permanent, că de la natură e neted ca ţiparul. Şi el devine brusc glacial şi s-a dovedit naţionalist şi avea o rasă - şi rasa e o problemă - şi după asta a devenit ostil – toate astea sunt teribil de complicate. Tocmai făcusem totul exact pe dos. Da' mi se părea prea stupid să retractez totul acum, şi apoi un bărbat trebuie să ştie dinainte dacă o femeie îi place sau nu. Aşa o tâmpenie. Mai întâi îţi fac cele mai grase complimente şi se dau de ceasul morţii şi aşa mai departe – deodată zici: sunt o castană! – ei cască gura: ah, aşadar eşti o castană – puah, nu ştiam. Şi când te gândeşti că tu eşti ce erai şi-nainte, da' dintr-un cuvânt cică te-ai schimbat.

La masa de alături şedea o doamnă minunată cu umeri scumpi de tot şi cu o spinare – dreaptă de la natură, şi o rochie atât de minunată – îmi vine să plâng – rochia era aşa de frumoasă fiindcă tipa nu trebuise să se gândească cum să facă rost de ea, asta se citea pe rochie. Iar la toaletă stăteam lângă ea, şi ne uitam amândouă în oglindă – ea avea mâini uşoare albe aşa cu un elan aristocratic în degete şi priviri sigure – aşa de indiferente, în treacăt fie zis - şi pe lângă ea eu arătam ca cîştigată din greu.

Ce mult mi-ar fi plăcut să-i spun că o găsesc atât de frumoasă, ca o noapte cântată, da' pe urmă poate c-ar fi zis că-s lesbiană, şi asta ar fi fost greşit.

Oare poți să ajungi o stea, dacă nu ai strălucire din naştere?

Din nou am simțit ceva extraordinar în mine, dar, ce ciudat, mă durea.

Ce zi am avut. Am avut premiera mea cu Wallenstein. Am primit mai multe flori decât toți ceilalți actori la un loc. Anunțasem deja dinainte că joc şi afară de Hubert erau în teatru toți ceilalți bărbați cu care avusesem vreodată relații. N-aş fi crezut niciodată că sunt aşa de mulți. In rest, teatrul era foarte gol. Abia dacă mai era public în afară de bărbații mei.

Încă de pe acum aproape că sunt o stea.

Când sună, simt că-nnebunesc. Dumnezeule mare, ajută-mă. Am terminat de strălucit, cariera mea s-a dus, totul s-a dus – dar asta înseamnă: totul s-a dus înseamnă, pentru mine, totul începe. Inima mea e un gramofon şi-mi cântă atât de frumos în piept, cu acul ăla ascuțit al lui.

In seara asta fug. La Berlin. Acolo mă dau la fund, Therese are o prietenă acolo – pot să mă duc la ea. Aş vrea să plâng. Dar există o dorință în mine, care m-a adus până aici. Capul meu e o sobă încinsă cu cărbuni. Din clipă în clipă pot să mă aresteze – de vină e haina de blană de veveriță siberiană, ori alde Ellmann, ori Leo însoțit de un polițai ori generalul Trapper… Şi totul din cauza lui Hubert şi a unei puternic impuls interior, care e străin în burta mea.

S-a întâmplat aseară – aveam Wallenstein. Vin eu la teatru pentru machiaj – Therese mă aştepta deja –

Zice ea: „Doris, a telefonat Hubert." Şi a cerut relații despre mine, mi-a telefonat la Față Coşuroasă şi Therese s-a dus la aparat şi a stabilit o întâlnire între noi la Cafeneaua Küppers la ora opt după Tabără.

O iubesc pe Therese, se poartă extraordinar. Când am să fiu o stea, am s-o fac şi pe ea să strălucească un pic de la mine şi am s-o fac una din razele mele.

Aveam pe mine vechea mea pelerină de ploaie în care nu m-aş duce nicăieri, nici pentru toți banii din lume - şi-ncă cu Hubert – şi-ncă la cafeneaua Küppers – nu mai era timp să mă duc acasă să-mi pun haina cu vulpe. Total derutată. Tocmai față de Hubert vream eu să strălucesc şi să-l amețesc. Îl doream pe Hubert fierbinte de tot, ca pe un om cu o mică adâncitură în umăr în care să-ți vâri capul şi mai departe îl laşi pe bărbat să fie el şi-n locul tău. O dorință ca asta se răzbună.

Şi m-am dus la garderoba de la parter s-o văd pe maică-mea. Când colo am văzut atârnat un palton – o blană atât de dulce, de moale. Atât de delicată şi de gri şi de timidă, aş fi putut să sărut blana, aşa o dragoste aveam pentru ea. Arăta a alinare şi a toți sfinții şi a siguranță totală ca-n cer. Era veveriță siberiană, veritabilă. Discret, mi-am scos pelerina mea de ploaie şi am pus pe mine veverița siberiană şi, văzându-mi pelerina mea abandonată m-au apucat nişte mustrări de conştiință ca pe o mamă care nu-şi vrea copilul fiindcă-i urât. Mamă, da' cum arătam!

Şi blana era ca un magnet pentru pielea mea, pielea mea o iubea, şi lucrul pe care-l iubeşti nu-l mai dai de la tine, o dată ce l-ai obținut. Şi am tuns-o spre Cafeneaua Küppers. Unde şedea Hubert şi-n jurul ochilor avea nişte cearcăne cât cauciucurile Continental, unde era pielea lui de pe vremuri, ca de copil proaspăt îmbăiat. Şi ne spuneam "tu" cu atâta distincție, că era ca "dumneavoastră". Dar gura mea era deschisă pentru sărutările lui fiindcă era trist. Da' el avea o admirație pentru mine care nu era bună şi de care nu eram mândră deloc. In jurul meu simțeam paltonul cum îi bate inima pentru mine mai mult decât lui Hubert.

Am băgat de seamă imediat că fecioara autentică îi zburase şi la fel şi profesorul de tată şi că n-are slujbă şi că o cam zguduia. Şi zice: „Ție îți merge bine, Doris – se vede, Therese mi-a povestit de cariera ta."

„Mulțumesc", am zis.

Se sleise povestea - şi Hubert era o amintire moartă şi nu era viu aşa cum şedea acum în fața mea – încercam io să mai storc din mine vreun sentiment pentru el, da' era aşa, ca şi cum m-aş fi uitat la fotografia lui, când eram beată şi voiam să cred că îmi vorbeşte şi dacă dacă mă străduiam tare de tot, uneori reuşeam să şi cred.

Şi pe urmă am plecat cu el. Şi m-am culcat cu o fotografie. Era foarte frig. Şi m-a întrebat cât câştigam şi voia să-l ajut. Eu însă nu am nimic.

Iar eu am făcut o încercare şi-am spus: "Hubert, tu n-ai nimic, eu n-am nimic, asta e de ajuns – hai să facem împreună ceva din nimic." Atunci l-a pălit o dezamăgire că mi s-a făcut o greață de el de-mi venea să vărs.

Şi m-am spălat pe față. Se crăpa de ziuă şi-i vedeam mecla în pat, ceea ce m-a înfuriat şi m-a umplut de scârbă. Să te culci cu un străin, cu care n-ai nici în clin nici în mânecă, şi s-o faci şi fără bani, care femeie nu s-ar înfuria. Trebuie să ştii pentru ce. Pentru bani sau din dragoste.

Am plecat.

Toți şi toate m-au lăsat singură. Am avut ceasuri reci, şi mi-era că parcă eram îngropată într-un cimitir cu toamnă şi ploaie.

Ce elegantă pot să fiu cu blana. Blana asta e ca un bărbat rar, care mă face frumoasă prin iubire pentru mine. Sigur că a aparținut în mod injust unei femei grase – una cu mulți bani. Are miros de cecuri şi de Deutsche Bank. Dar pielea mea e mai puternică, acum miroase a mine. Haina mă vrea pe mine, şi eu o vreau pe ea, ne avem.

Şi m-am dus la Therese. Împreună cu mine, ea a recunoscut că trebuie să fug, fiindcă fuga e un cuvânt erotic pentru ea. Îmi face ea rost de nişte bani puşi deoparte. Dumnezeule mare, ți-o jur, am să i-i înapoiez cu diamante şi cu fericire pe deasupra.

Acum – mi se pare că a sunat – cu un țipăt, ochii îmi cad înapoi în cap – nu deschid – am să ies pe geam dacă vin – nu mă las prinsă. Niciodată, niciodată, niciodată. Şi-n nici un caz acum. E-n mine puterea de la mii de pistoale. Sunt un roman polițist. Ajută-mă, Dumnezeule mare – am să-mi scriu pe braț cu cuțitul „Dumnezeule mare", adânc de tot, să curgă sânge – dacă faci să ajung cu bine la Berlin.

Partea II
Toamna târziu şi marele oraş

Sunt la Berlin. Am trăit chestii incomensurabile. Berlinul se lăsa peste mine ca o plapumă cu flori de foc. Vestul are distincție şi lumini sută la sută – ca nişte pietre nemaipomenite, scumpe de tot şi cu o montură pe măsură. Aici avem reclame luminoase cât toate zilele. In jurul meu tot o scânteiere necontenită. Şi eu în veverița siberiană.

Şi am ajuns la gara de pe Friedrichstrasse unde clocotea o viață dementă. Şi am aflat că înaintea mea sosiseră nişte franțuji, animale politice importante, şi Berlinul îşi afişase masele. Îi cheamă Laval şi Briand - şi, dacă eşti o femeie care stă mai des prin localuri şi aşteaptă, le cunoşti poza din ziare.

Şi era o agitație! Câțiva alergau şi m-au luat cu ei - şi iată-ne stând în fața unui hotel elegant, care se numeşte Adlon - şi totul era înțesat de

oameni şi jandarmi, care împingeau. Iar apoi au ieşit politicienii pe balcon ca nişte mici puncte negre. Şi peste tot numai ţipete şi masele m-au luat pe sus peste jandarmi pe trotuar şi aşteptau ca marii politicieni să le arunce pacea de la balcon în jos. Şi am strigat şi eu cu ei.

Şi am plâns ca o idioată, de emoţie. Asta a fost sosirea mea la Berlin. Şi am devenit imediat berlineză în mijlocul atâtor berlinezi – ce bucurie pentru mine. Iar politicienii şi-au plecat capetele ca nişte oameni de stat şi plini de bunăvoinţă, şi aşa s-a-ntâmplat că m-au salutat şi pe mine o dată cu ceilalţi.

Pe urmă s-a iscat o vânzoleală generală şi am simţit cum urcă în mine gânduri puternice şi o dorinţă fierbinte de a afla cum stau lucrurile cu politica şi ce voiau oamenii de stat şi toate astea. Şi tocmai atunci valul de entuziasm care se spărgea mi-a adus un bărbat şi deasupra noastră mai stătea încă înfrăţirea generală ca un clopot de sticlă peste brânză şi ne-am dus într-o cafenea. Tipul era palid şi avea un costum bleumarin.

Lucra la Primărie şi era însurat. Eu am băut cafea şi am mâncat trei bucăţi de tort cu nuci – una dintre ele, cu frişcă, fiindcă muream de foame - şi simţeam în mine dorinţa de iluminare politică. L-am întrebat pe însuratul bleumarin de ce au venit oamenii ăia de stat? La care el mi-a explicat: nevastă-sa era cu cinci ani mai bătrână decât el. L-am întrebat, de ce se tot strigă după pace, acum că e pace sau că măcar nu-i război. Imi răspunde el: că am ochii ca murele. Sper că se referă la alea coapte.

Şi că aş avea în mine aşa un sentiment de care avea el nevoie, că era un om însingurat şi nu putea niciodată să spună altceva decât adevărul. Şi eu ştiu că oamenii care „nu pot să spună niciodată decât adevărul“, mint într-una. Mi-am pierdut interesul pentru insul bleumarin şi-nsurat, căci inima mea era serioasă şi agitată şi nu avea nici un chef de vânzoleli amoroase fără sens şi fără raţiune cu un funcţionar de la Primărie. I-am spus: „Numai o clipă!“ - şi am ieşit pe furiş pe uşa cealaltă. Şi eram tristă, fiindcă nu mă luminasem politic. Oricum, mă alesesem cu trei bucăţi de tort cu nuci – din care una cu frişcă – asta mă scutea de un prânz, ceea ce, - trebuie să recunosc - iluminarea politică nu ar fi reuşit să facă.

Locuiesc la Tilli Scherer pe Münzstrasse, asta-i pe lângă Alexanderplatz, pe-aici stau numai şomeri de n-au nici cămaşă pe ei şi-s teribil de mulţi. Da' noi avem două camere, şi Tilli are părul din aur vopsit şi un bărbat plecat din localitate, munceşte la Essen, pune şine de tramvai. Şi ea face film. Da' nu primeşte roluri şi la bursă lucrurile nu merg deloc pe cinstite. Tilli e moale şi rotundă ca o pernă de puf şi are ochii ca două bile de sticlă curăţate bec. Câteodată plânge, fiindcă-i place să fie consolată. Şi mie-mi place. Ne-am înţeles, şi m-a luat la ea. Şi ea vrea să ajungă o stea. Şi nu vrea bani de la mine. Dar din când în când îi mai împrumut veverita mea siberiană dimineaţa, când se duce la Bursa de

roluri de film. N-o fac cu plăcere – nu din zgârcenie, ci fiindcă după aia intră mereu aşa un aer străin în ea.

Eu – blana mea – e la mine acum – mi se încreţeşte pielea pe mine de dorinţa să mă vadă în ea şi să mă găsească frumoasă unul pe care să-l găsesc şi eu frumos. Stau într-o cafenea – viorile cântă şi mână nori plângăcioşi prin creierul meu – ceva plânge în mine – am un chef nebun să-mi ascund faţa în mâini, ca să nu mai fie aşa de tristă. Trebuie să se străduiască atât de mult, fiindcă vreau să devin o stea. Face eforturi uriaşe - şi pretutindeni stau femei, ale căror feţe se străduiesc tot aşa.

Da-i bine că-s nefericită, că atunci când eşti fericit nu prea ajungi mai departe.

Ah, cât de mult aş vrea, cât de mult - - -

Dragă mamă, gândurile mele te îmbrăţişează, şi sărut-o pe Therese. Vă simt lipsa, dar Tilli e-o fată bună. Numa' că-i nouă, şi noul nu poate înlocui vechiul pentru mine - şi vechiul nu poate-nlocui noul. In mine o gaură şi absenţa voastră, şi-n gât mi se tot adună cuvinte peste cuvinte pe care nu vi le pot spune nicicând – asta mă face să simt aşa o dragoste pentru voi, ca şi când m-ar trece printr-o maşină de tocat carne. La voi acolo aveam străzi cunoscute cu pietre, care le dădeau bună ziua picioarelor mele, când călcau pe ele. Si era şi felinarul cu sticla ciobită şi cu stâlpul pe care cineva râcâise: Auguste e proastă. Eu am scris asta acum opt ani când veneam acasă de la şcoală şi mai e şi acum acolo. Şi când mă gândesc la felinar, atunci mă gândesc şi la voi. Mi-am schimbat numele şi am tot mereu o nelinişte-n mine şi n-am voie să vă trimit scrisori din cauza la Poliţie – până când se uită totul. Arunc după voi cu gânduri şi cu dragoste.

Sunt terminată definitiv de-atâtea amintiri.

Ah, cât de mult aş vrea, cât de mult - - -

La Jockey l-am cunoscut pe Lună Roşie – nevastă-sa e plecată. A fost o-ntâmplare c-a venit la Jockey, că el nu-i un tip modern fiindcă vremurile noi îl scârbesc din cauza lipsei de morală şi a politicii. El îi vrea înapoi pe împăraţi şi scrie romane şi-i cunoscut de pe vremuri. Zice că şi el are spirit. Şi principii: Bărbaţii au voie şi femeile nu. Da' eu mă întreb acuma, cum ar putea bărbaţii să-şi exercite ceea ce ei au voie, fără femei? Un idiot.

Şi Lună Roşie are un roman: „Pajiştea, în mai", ăsta s-a editat în vreo sută de mii de exemplare, şi el scrie tot mereu mai departe, şi acum se numeşte: „Ofiţerul blond". Şi m-a invitat la el.

M-a tratat cu lichior de Danzig – un pahar mic de tot în care licăreşte un mic lac cu minuscule zdrenţe aurii care înnoată acolo, că nici

nu poți să le prinzi. Şi mi-a arătat locuința, ceea ce fireşte că se termină de fiecare dată în dormitor.

Am văzut pe noptieră cinci cămăşi din mătase de Bamberg, le uitase acolo femeia de la băi, şi Lună Roşie urma să i le trimită. Eu spun pe loc, asta-i broderie de artă, am să iau una cu mine să dau să-mi facă şi mie câteva la fel. Zice Lună roşie: bine - şi tabără pe mine ca o vijelie. In cazuri din astea, cea mai bună metodă ca să te salvezi e să-i deturnezi pe bărbați spre profesie, fiindcă aia e la fel de importantă pentru ei ca şi erosul. Aşa că-i opresc io elanul şi întreb: cum e cu pajiştea aia plantată - şi-mi las privirea să se topească de interes. El înghite momeala pe loc şi întreabă dacă să-mi citească din ea. Eu chiui un Da ca copiii când îi întrebi dacă vor la Grădina Zoologică şi mă aşez pe marginea patului.

La început chiar am vrut să ascult – veneau tot mereu dealuri acoperite de vii prin care venea dansând la vale câte o fată, şi cosițele i se despleteau şi din nou dealuri cu vii şi tot mai multe dealuri cu vii – am început să mă plictisesc – fata cu părul împletit dădea de mâncare la găini, fără să fie nevoită s-o facă, fiindcă avea o situație economică sigură - şi Lună Roşie făcea: pui-pui-pui, pe un ton înalt. Şi nu mai termina şi apoi iar dealuri cu vii. Prea mi se cere mult, îmi zic eu, să ascult ore în şir dealuri cu vii, pe daiboj - şi mai umflu o cămaşă pe furiş şi mi-o vâr în față sub rochie. Şi la fiecare trei pagini îmi zice că urmează subtilități - şi la fiecare cinci pagini eu mai iau o cămaşă de pe noptieră, până n-a mai rămas niciuna. Şi mă ridic şi zic: a fost ora mea de biserică şi acum am nevoie de singurătate ca să mă gândesc la dealurile cu vii. Şi-am tăiat-o. Cu un piept mai ceva ca o doică comunală.

ar trebui –
ar trebui să fiu

cu unul, care să-mi placă. Placă, placă, placă. Şi vocea lui ar trebui să sune la fel cum îi străluceşte părul - şi mâinile lui ar trebui să fie rotunjite pentru capul meu ca felu-n care mă aşteaptă gura lui. Să existe oare bărbați în stare să aştepte până vrei şi tu? Că doar vine mereu clipa când vrei – da' ei vor cu o clipă prea devreme, şi asta-mi aruncă o piatră rece-n stomac.

Când o femeie tânără cu bani se mărită cu un bărbat bătrân pentru bani şi nimic altceva şi doarme cu el ore-ntregi şi se arată pioasă, atunci ea o mamă germană şi o femeie cumsecade. Când o femeie tânără fără bani se culcă cu unu' fără bani, fiindcă tipul are pielea netedă şi-i place de el, atunci ea e o curvă şi o purcea.

Dragă mamă, tu ai avut un obraz frumos, tu ai ochi, care privesc aşa cum au chef, tu ai fost săracă, aşa cum sunt eu săracă, tu te-ai culcat cu

bărbați, fiindcă ți-au plăcut, sau fiindcă aveai nevoie de bani – asta fac şi eu. Cine mă ponegreşte pe mine, te ponegreşte pe tine... îi urăsc pe toți, îi urăsc pe toți – zdrobeşte lumea asta, mamă, zdrobeşte-o.

Mă-ncearcă o spaimă c-aş putea să ajung ca muierile lui Rannowsky.

Fiindcă el e un cuvânt, care mi-e şi ruşine să-l pun pe hârtie - şi anume peşte. Şi e oricum o casă unde ştii toate secretele la toți, pe care mai bine nici nu le-ai şti. A fost muncitor şi tocmai trebuia să ajungă maistru la fabrică, pe urmă a ajuns şomer şi de furie a tăiat curelele de transmisie. Şi pe urmă puşcăria, da' pe bune. Şi are patru fete, care fac pentru el – ei bine, mai jos de-atâta nu se poate. Da' pentru asta n-ar trebui să le mai şi bată, că noaptea Tilli şi cu mine aşteptăm să se rupă tavanu' şi toată societatea să cadă peste noi.

„Asta-i puterea", zice el, „şi eu le urăsc pentru că-mi dau bani, sunt nişte porci." Şi mai zice că muierile îi fac scârbă. Dar are şi patru peştişori aurii, pe cel mai frumos îl cheamă Lolo, au nişte ochi, cu care aşteaptă hrana de la el şi în general sunt buni şi cumsecade. Eu însă îmi zic că pur şi simplu nu pot altfel.

Când vine bărbatul lui Tilli, o să trebuiască să plec, ceea ce-mi produce o frică rece. Nu atât din cauză de criză de locuințe, cât fiindcă atunci nu mai am pe nimeni. Şi Berlinu-i foarte extraordinar, da' nu te face să te simți acasă, fiindcă e-nchis. Şi asta e aşa şi pentru că oamenii au pe-aici griji absolut colosale, şi de-aia toți ăia cu griji mai puține nu au pic de compasiune, da' pentru mine ale mele-s destul de grele. –

Berlinul îmi produce oboseală. Nu avem bani deloc, Tilli şi cu mine. Zăcem în pat din cauză de foame. O stea, asta vreau să ajung.

Viața mea e Berlinul şi Berlinul sunt eu. Şi dacă te gândeşti că de unde vin eu e un oraş mijlociu şi o Renanie cu atâta industrie.

Şi taică-meu de fapt nici n-a fost taică-meu, el m-a primit prin căsătorie. Mama a avut şi ea viața ei, dar a fost totuşi respectabilă, fiindcă nu-i proastă. Şi mai întâi nu m-a vrut şi a făcut tărăboi din cauză de pensie alimentară, ceea ce toți tații posibili îmi luau în nume de rău mie personal. Şi a pierdut procesul. Da' unul tot trebuie să fi fost. Şi niciodată nu m-au bătut, da' asta a şi fost toată bunătatea lor. Şi pe urmă la şcoală. Eu aveam o rochie mai bună, de la mama, dintr-o draperie.

Şi fetele de la şcoala mai bună de vizavi ziceau: ia uitați-vă la aia, ce rochie ciudată are, şi râdeau batjocoritor. Rochia stătea țeapănă în jurul meu şi era verde închis cu model țesut cu nişte animale cu limbi lungi - şi toate râdeau de mine. Acum, veverița siberiană şi eu la Berlin! Iar eu am dat cu pietre în ele atunci şi mi-am făcut un jurământ - şi anume, să nu ajung una, de care să se râdă, ci care râde ea de alții.

Aşa stau lucrurile cu noi, copiii de oameni mai săraci. Sigur că o iubesc pe mama şi mi-e dor de ea, da' tot îmi pare bine de tot c-am plecat la Berlin, unde e atâta libertate şi am să ajung o stea.

Şi-n casă cu noi, jos, locuieşte Herr Brenner, nu mai vede deloc, nu tu magazine, lumini frumoase şi reclame moderne şi nimic. Fiindcă şi-a pierdut ochii-n război.

Şi eu m-aşez în faţa lui pe masa din bucătărie. Şi stau cu tălpile pe genunchii lui, el e aşezat în faţa mea şi-şi trece mâinile peste picioarele mele mătăsoase. Încolo, are aşa de puţini prieteni.

Nu a îndrăznit să mă sărute. Asta m-a făcut să-l îndrăgesc şi mi-a dat curaj. Înainte, credeam că numai cu bani poţi s-ajuţi pe cineva. Şi de ajutat oricum nu poţi s-ajuţi pe nimeni, da' măcar să-i faci o bucurie – da' asta nu e treaba nimănui.

Şi aşa că trăiesc eu în Berlin, mai întâi pentru mine şi pe urmă pentru Brenner.

El mă întreabă: „Dragă glasule cântător, pe unde-ai mai fosta azi?"

„Am fost – pe Kurfürstendamm."

„Ce-ai văzut?"

Şi atunci eu trebuie să fi văzut o mulţime de culori: „Am văzut – bărbaţi pe la colţuri, vând parfumuri, fără palton pe ei şi cu mutre obraznice şi căciuli cenuşii, - şi panouri cu fete goale roz – nimeni nu se uită la ele –

„Ce-ai văzut?"

„Am văzut – un bărbat cu un carton atârnat de gât: 'Accept orice muncă' şi 'orice' era subliniat de trei ori cu roşu - şi o gură rea, care se trăgea în jos tot mai mult şi mai mult – o femeie i-a dat zece pfennigi, erau galbeni, şi el i-a rostogolit pe asfalt, care strălucea de la reclamele de la cinematografe şi localuri. Şi mai văd Cafeneaua Kempinsky cu lemn nobil şi taxiuri în faţă cu romburi albe şi şoferi cu capu-n bărbie, fiindcă ăştia aşteaptă mereu. Şi înăuntru oglinzi şi un aer de club. Şi oameni grăbiţi.

„Ce mai vezi, ce mai vezi?"

„Văd – ghirlande de lumini, astea sunt multe becuri unul lângă altul – femeile au voaluri mici şi părul dinadins în ochi ca bătut de vânt. Asta e coafura la modă – îi zice: pală de vânt - şi colţurile gurii le au ca actriţele care joacă roluri mari şi blănuri negre bombate peste sâni - şi scilpiri în ochi – sunt un teatru negru sau un cinema blond. Cinematografele sunt mai ales blonde – alerg şi eu cu ele în veverița mea siberiană, care e cenuşie şi moale – picioarele mele aleargă, pielea mea devine trandafirie, aerul e rece şi luminile fierbinţi - şi văd, văd – ochii mei aşteaptă ceva grozav – mi-e foame de ceva minunat şi şi de un cotlet

„Şi ce mai vezi, ce mai vezi?“

„Văd – pe mine mă văd în oglinzile vitrinelor, şi mă găsesc drăguță, şi pe urmă mă uit la bărbați, şi se uită şi ei - şi paltoane negre şi bleumarin şi mult dispreț pe chipuri – e atât de important – “

„Aşa miroase Berlinul?“ întreabă el când încep să mă pudrez - „şi mai ce - şi mai ce?“

„Ce-ai văzut, ce-ai –“

Eu îmi despachetez ochii – oare ce-am mai văzut?

„Pe Nürnberger e un local cu draperiile date în lături, numai pentru ruşi – tapetul e de culoarea cireşelor vinete de ger cu flori însorite – e-aşa de vesel - şi o Moscovă veche rusească într-un tablou şi o minusculă Maica Domnului în colț. Văd, văd – chelnerițele sunt atât de drăguțe – orchestra are chelii şi viori – unul cu o bluză galbenă râde ruseşte – bărbații sunt bucuroşi fără femei şi beți fără dorințe şi se mângâie unul pe altul pe umeri de atâta dragoste beată pentru tot ce există – muzica e înflorată ca o rochie de şifon, care întotdeauna se rupe repede – în general, domnule Brenner – vedeți dumneavoastră, n-ar trebui să porți niciodată mătase artificială când ieşi cu un bărbat, se şifonează atât de repede, şi cum arăți pe urmă după şapte săruturi şi contrasăruturi reale? Mătase curată - şi muzica –“

Trosneşte dulapul de lemn, şi Brenner îşi lasă capul pe tibiile mele: „Pe tine te ştiu, nu mai am nevoie să te şi văd.“

Eu gândesc cuvintele lui, şi totuşi nu am timp să gândesc cuvinte – eu am multă dragoste şi pot să şi dau din ea, da’ mai întâi trebuie să fiu lăsată să vreau.

„Dragostea e când doi oameni se-ntâmplă să fie beți împreună şi au poftă unul de altul şi restul sunt vorbe goale.“

„Dragostea e mai mult“, zice Brenner.

„Dragostea e fel de fel şi diverse“, zic eu.

„Dragostea nu-i o afacere“, zice el.

„Fetele drăguțe sunt o afacere“, zic eu, „ce-are a face asta cu dragostea“ – sigur că ştiu, sigur că ştiu – dragostea – da – dar nu vreau să ştiu nimic, nu vreau.

„Dar eu simt aşa, un dor“, zice Brenner – cum se face că ochii lui se fac şi mai morți? Am să-l sărut.

Mi-eşti dragă – brună madonă – sfântă Maică a lui Dumnezeu roagă-te pentru noi – ochii morți îmi spun: „Doris, gata, poimâine intru la azil.“

Nu este totuşi exclus să fi ajuns să-l şi îndrăgesc un pic – numai că nu vreau eu şi mă feresc întotdeauna de asta din cauza carierei şi fiindcă nu-i decât suferință. Da’ ce poți să faci, că întotdeauna e prea târziu când bagi de seamă, când începe să te doară aşa, ceva în burtă, ce tâmpenie –

Doar să-ți placă cineva şi e deja teribil de mult – darămite dragostea, asta e deja atât de îngrozitor de mult, pesemne că nici măcar nu există, sau poate puțin de tot. Trebuie să omor povestea asta cumva. Să fiu beată, să mă culc cu bărbați, să am bani mulți – asta trebuie să vrei, şi să nu te mai gândeşti la nimic altceva, altminteri cum să faci față – oare ce naiba o fi defect la lumea asta? Oare unde o fi numai dragoste şi ceva, care să nu se ducă imediat în două direcții opuse? – atât de beată -

Totuşi e arestat Rannowsky, tipul ăla care stă în aceeaşi casă cu noi şi care e un cuvânt că mi-e şi ruşine să-l pun pe hârtie, şi anume proxenet, a bătut-o pe una din fetele lui până a lăsat-o pe jumătate moartă iar ea l-a reclamat. Şi acum trece mereu pe lângă noi când se suie la etaj şi o cheamă Hulla şi are o față umflată toată şi părul vopsit în galben.

Am fost prietenoasă cu ea, de frică şi pentru că nimeni altcineva nu mai e aşa cu ea. Pe lângă ea, eu eram o stea.

Ce ciudat: fiecare stea are încă o stea mai înaltă deasupra ei. Şi ea tremura şi m-a rugat de nişte bani ca să ia de mâncare la peştişorii din acvariu, fiindcă ea nu prea poate să câştige pentru că fața ei e acoperită cu leucoplast. Aşa de rău a spart-o-n bătaie.

Şi el e la pârnaie acum. Şi-i scrie scrisori amenințătoare că să aibă grijă de peştişori şi mai ales de Lolo. „Ai grijă de animalele mele preferate, muiere, altfel îți rup toate coastele din tine când ies."

Am reuşit. Sunt – o, Doamne – mamă, am făcut cumpărături: o jachețică de piele şi pălării şi salam din cel mai fin – e un vis? Ce tare sunt! Sunt aşa de excitată pe chestia asta!

„Vreți să aerisiți vă rog chimonoul meu din mătase fină", îi spun cameristei mele, care vine mereu ca femeie de serviciu.

Şi el dă telefon şi zice: „Fă-te şic, păpuşă, diseară mergem la Scala."

Si o locuință-vagon pe Kurfürstendamm. Câteodată fac baie trei ore la rând cu săruri fine şi aromate în apă.

Tipul e o bilă rozalie şi veselă. L-am cunsocut într-o cafenea pe Unter den Linden, unde e o muzică clasa-ntâi. Eu l-am privit, el m-a privit. Că cică semănam cu o fată pe care a iubit-o în şcoală – trebuie să fi fost acum vreo trei sute de ani – atât e de bătrân, da' tocmai asta e chestia liniştitoare.

Calc pe covoare. Piciorul mi se afundă, când mă duc să dau drumul la radio; dragostea, dragostea e-o putere cerească. Şi eu sunt aşaaa de frumoasă. Şi mai că-mi vine să plâng, că acum nu mai ştiu încotro s-o apuc cu frumusețea asta a mea – pentru cine sunt frumoasă? Pentru cine?

Are o firmă, care se luptă, şi nişte ochi atât de blânzi.

„Alexander", îi spun, „Alexander, inimioara mea, caşcavalul meu mic şi rotund, sunt aşaaa de fericită!"

„Dar ții vreun pic de tot şi la mine, porumbița mea, şi nu doar la banii mei?“, întreabă el temător - şi asta mă emoționează în asemenea hal că chiar țin un pic şi la el.

Şi sunt o doamnă. Cămăşile mele sunt din crèpe lavable de la Paris cu model țesut manual, am un sutien care a costat 11 mărci şi 50, şi o pereche de pantofi, piele de struț autentică. De ce nu puteți să mă vedeți? Ce doreşte doamna? mă întreabă şoferul lui Alexander. La revedere, scumpa mea Therese.

Odată, mama mea a vrut un papagal. I-am comandat nouă papagali întregi şi i-am trimis şi flacoane de cristal şi lenjerie şi tot. Şi lui Therese la fel. Am aşa un fel de dor de casă – şi sunt aşa de distinsă, că-mi vine să-mi vorbesc cu dumneavoastră.

Câteodată mă încearcă un pic de plictiseală. Da' totuşi e frumos. Lui Tilli i-am făcut cadou un caiac.

Locuința e atât de distinsă, şoferul e atât de distins, totul e ca-n poveşti, plutesc prin încăperi.

Şi pe urmă fac ceva extraordinar. În neglijeul meu, care-mi cuprinde picioarele cu atingerea lui mătăsoasă şi-mi mângâie genunchii, mă mişc înainte şi-mi ridic foarte încet brațele înnecate-n dantele – şi în picioare am papuci roz de mătase cu blană - şi pe urmă îmi ridic brațele ca o scenă şi deschid uşa glisantă şi sunt o scenă. Eu una cred că o uşă glisantă e cel mai distins lucru care se poate. Şi o închid la loc şi mă mă întorc şi mai fac totul încă o dată - şi sunt o scenă de cel puțin zece ori în fiecare dimineață.

Aşa o viață, aşa o viață.

Mă copleşesc pe mine însămi.

Fac baie mult de tot.

Am pantofi albi de mătase de la Pinet şi ştiu să zic olala – c'est ça, că toată lumea crede că ştiu franțuzeşte la perfecție.

Şi el îmi zice: „Să-mi fii credincioasă, păpuşă, în seara asta sunt nevoit să te las singură.“

Tilli nu era acasă. M-am dus prin localuri. Veverița mea siberiană. Probabil eram obosită, nu mergea.

Capul îmi era o gaură goală, care vuia. Mi-am făcut un vis şi m-am plimbat cu taxiul în continuu o oră lungă cât o sută de ore – singură de tot şi străzile alea lungi ale Berlinului. Eram un film şi ştirile săptămânii la un loc.

Dragă mamă, ieri a fost duminică şi poate că precis ai gătit varză roşie, şi camera iar a puțit toată a oțet, nu-i aşa? Dar mama mea cumpără mereu cel mai bun oțet.

Aş vrea foarte tare să fiu îngrozitor de fericită.

Doamne ajută că, în afară de veverița mea siberiană, am putut să-mi mai salvez şi pielea de crocodil, pantofii albi de mătase şi o valiză cu o parte din lucrurile mele personale. Când a venit pe neaşteptate nevastă-sa înainte de prânz eu eram încă în pat. Am dat fuga la poştă, să-l sun pe grasul la firmă. E arestat.

M-am întors la Tilli şi i-am dăruit noii mei pantofi de mătase, nu-i apreciază ea la valoarea lor, da' m-ar fi primit şi fără asta. Tocmai de-aia, fiindcă ştiam asta, i-am şi dăruit pantofii.

Albert al ei s-a întors de la Essen. „Dar rămâi liniştită" – îmi zice ea.

Şi acum? Durul de Albert al lui Tilli e-n şomaj, Tilli se duce să facă curățenie la alde Ronnebaum.

Câteodată, Albert mă apucă de braț. Atunci încetez să mă fiu singură. Numa' că e-al lui Tilli.

Tilli îl iubeşte. Dimineața, ea trebuie să plece. Privirea ei nu mă mai iubeşte. Bărbații sunt toți la fel. Durul se plictiseşte. Muncă ioc. Tilli plecată. Eu aici. Şi nouă, ca să zic aşa. Câteodată, capul meu ar dori să fiu la brațul lui, de-aia mă scol şi eu dis de dimineață şi plec o dată cu Tilli şi mă duc să mă plimb.

In curând o să fie Crăciun.

Tot timpul e scandal şi tensiune în casă. „Nu", zice Tilli, „nu cumva să-i calci cămăşile lui Albert." După aia am plâns amândouă şi ne-am pupat.

Hulla a murit. Rannowsky. A ieşit într-o dimineață. Peştişorul lui preferat era Lolo. Lolo a murit, din cauză că Rannowsky i-a făcut Hullei o cicatrice la gură care nu mai trece niciodată – aşa a zis doctorul. Aşa că ea s-a dus la acvariu şi l-a luat pe Lolo şi a dat cu el de pământ. Mă pomenesc eu cu ea că vine pe scări în jos, strigă după mine. Ne ducem amândouă sus, eu zic: „Se poate, domnişoară Hulla!"

Acolo zace Lolo pe o bucată de ziar. Ea mi se prăbuşeşte la pământ, strigă: „Pune-l în apă, fă-l să învie, pune-l la loc în apă!"

Io-l pun în apă. El pluteşte cu burta-n sus.

Ea zice: „N-am vrut."

Şi io zic: „Hulla, mă duc s-aduc nişte coniac!" – era distrusă, săraca.

Şi Tilli nu-i aici. Zic eu: „Albert, dă-mi te rog sticla!" – El e beat şi pune mâna pe mine – io zic: „Nu – Albert – te rog – peştişorul -!"

Da' de ce oare i-a dat bunul Dumnezeu aşa un fel de aer, care îmi place – unde mai pui că eu eram înnebunită de agitație. Ochii lui. Numai o clipă. Aşa o alergătură pe scări. Numai o clipă. Tilli – Hulla -! şi când

ajung sus, o grămadă de oameni. In cameră Rannowsky. Şi Hulla se aruncă pe fereastră, de-ndată ce el deschide uşa să intre.

Uneori există oglinzi, în care sunt o femeie bătrână. Aşa o să fiu peste treizeci de ani. Mi-e teamă că aş putea să ajung ca femeile lui Rannowsky.

„Dar n-am spus deloc să pleci, cum o să spun una ca asta, dar rămâi“ – a spus Tilli. Atunci am plecat. De vreme ce sunt un spin în existența lor şi ea a fost aşa de cumsecade cu mine. Mi-am închiriat o cameră mobilată pentru câteva zile – cât timp mai am bani.

Există tot felul de cursuri, un curs ca să-nveți limbi străine şi unul ca să-nveți să dansezi şi ca să-nveți să te porți şi ca să-nveți să găteşti. Da' nu e nici un curs ca să-nveți să trăieşti singură într-o cameră mobilată.

Gazda e o mizerie şi casa scărilor e o mizerie şi closetul, care e şi debara şi fără lumină şi fără nimic. Şi-n general o cameră mobilată! Felul absolut scârbos în care eşti singur. Acum deja nu mai îmi pasă de nimic, gata cu jumătățile de măsură. Există atâția bărbați, de ce nu şi pentru mine? Aşa m-am săturat de toate astea. Dacă au bani, au neveste cretine şi sunt arestați, păi asta-i morală? Trebuie să mai existe şi altceva pe lumea asta.

Acum am să dau o fugă la poştă, să-l sun pe Lippi Wiesel care, fiindcă veni vorba, tot aşa şi arată. Şi-mi făcusem un plan dinainte, fiindcă în gaşca aia treceam totuşi drept o persoană distinsă.

Şi-i zic eu aşa, cu o voce liniştită: „Alo, Lippi – ei, ce mai faci – da – ia spune-mi, cunoşti Suedia?“

„Da“, zice el.

Zic eu: „Eu tocmai aveam de gând să mă duc.“ Zic eu: „Cunoşti Grecia?“

Zice: „Da.“

Zic eu: „Şi-acolo aveam de gând să mă duc.“

Stau eu şi mă gândesc, ce țări or mai exista, în care porcu-ăsta să nu fi fost încă, fiindcă aveam un plan şi voiam să-i fac impresie. Întreb eu: „Cunoşti Bulgaria?“

Zice el: „Nu.“

Şi eu îmi zic: norocul tău! - şi-ncep să-i povestesc: „Stai să vezi, tocmai am fost acum în Bulgaria, taică-meu a avut nişte afaceri discrete cu guvernul de-acolo – da, tocmai m-am întors, nu, taică-meu e încă acolo. Am avut o problemă cu ministrul de finanțe de-acolo – teribil de neplăcut - ştii, acolo dacă cumva ai călcat un bărbat pe picior, înseamnă imediat că ai gânduri mai serioase cu el – de unde era să ştiu una ca asta - şi din greşeală s-a întâmplat. Aşa că taică-meu-mi spune: Fiica mea, ori îți asumi urmările, ori îți faci bagajul, altfel îmi distrugi toate afacerile - şi mirosea a cauciuc, acolo toți miros a cauciuc – altminteri, au o țară foarte frumoasă – în cafenele, mesele sunt parțial placate cu aur- şi chelnerii în haine de

mătase roşie te-ntreabă imediat: carabici – asta înseamnă: numele dumneavoastră – i-l spui – el îți aduce imediat un ibric pe care lucesc, aprinse electric, inițialele de la numele clientului."

Şi cam aşa trebuie să-i iei pe alde Lippi Wiesel, fiindcă au nevoie să le impui pe plan internațional. Pe urmă mă întâlnesc cu el.

Acum locuiesc la Lippi Wiesel. Că taică-meu lucrează la guvern, a crezut, fiindcă asta e singura atracție erotică pe care o exercit asupra lui, fiindcă încolo el e fixat pe blond, din rațiuni politice, şi la bărbați se-ntâmplă câteodată că politica şi erotica merg mână-n mână din cauză de rasă şi de convingere.

Nici măcar nu-mi place aşa de tare de el, da' stau la el fiindcă orice om e o sobă pentru inima mea care suferă de dor de casă şi nu de acasa mea ci de ceva cu adevărat acasă – astea sunt gânduri care clocotesc aşa în mine. Oare unde greşesc eu cu viața asta a mea?

Da' poate că nici nu merit altceva.

Azi e Crăciunul. De la zăpadă, oamenii se-mbată. Se-mbată pe bune, ca de la vin. Să fii beat e singurul mijloc ca să nu fii bătrân. Ani mulți se târăsc spre mine.

Am făcut Crăciunul. A trecut şi seara de Crăciun. Totu-i rahat. Am aranjat lumânări şi am aranjat masa cu muguri de brad. Şi aştept. Locuiesc la Lippi Wiesel care, între noi fie vorba, la fel şi arată. Chestia aia de Lippi nu vine. Fiindcă eu sunt una din alea ai căror bărbați sunt invitați de sărbători într-o familie unde se plictisesc, dar care e pe aceeaşi treaptă socială. Şi acolo sărbătoreşte el, în timp ce au stau şi-aştept. Şi m-am dus la culcare.

„Iartă-mă, cherie" – a venit – e beat, porcul. „Scuză-mă, n-am putut să scap de familia Brennings, i-am dus de cinşpe mărci orhidee, crezi că ajunge?"

„Măcar dă şi tu te rog drumul la radio", zic. Stille Nacht – heilige Nacht, alles schläft, einsam wacht nur – la şcoală am cântat vocea-ntâi – stiehile Nacht –

„Micuțo, nu ți-am luat nici un cadou, ştii şi tu ce vremuri infecte trăim, gândăcelul meu – dar, copila mea, tu – am un cadou pentru tine, cel mai frumos şi mai bun, pe care pot să ți-l dau – pe mine " - şi hop peste mine în pat, cu ghete şi cu bretele cu tot.

„Vă rog să rămâneți îmbrăcat, domnule", zic eu şi clocotesc de mânie.

„Crăciunul nostru german", horcăie el.

„Nu mai pot eu de Crăciunul dumneavoastră german!" Şi am şi ieşit din pat – să mă culc cu un bărbat beat – nu, valiza mea - „Imediat, scumpule, imediat vin, mai caut ceva şi gata" – valiza mea, papuci, rochie, pantofi – fuga, fuga – "da, vin imediat" – cheile pe masă, Doamne ajută,

fuga, fuga – noapte tăcută, sfântă – unde-s cheile – linişte... săpunul mi-l iau, e al meu – la revedere! – ăla a şi ațipit – adio şi n-am cuvinte! *(cântă)* O, Tannenbaum...

Şi pe urmă am moțăit o noapte-n plină iarnă la Grădina Zoologică pe o bancă. Asta nu poate să-nțeleagă nimeni care n-a trecut prin asta.

Partea III

Foarte multă iarnă şi o sală de aşteptare

Umblu de colo colo cu valiza mea şi nu ştiu ce vreau şi încotro s-o apuc. Stau mult în sala de aşteptare de la Zoo. De unde atâta sarcasm la chelneri, când se mai întâmplă câteodată să n-ai bani?

Nu vreau acasă, nu vreau la Tilli, nu vreau la Lippi şi nici la ăilalți căcănari – nu mai vreau, nu mai îmi place. Nu mai vreau bărbați care, de Crăciun, sunt invitați într-altă parte. Vreau – vreau – ce? Nu vreau să-mi amanetez veverița siberiană, nu vreau - şi nu am nici –

Uneori, capul îmi cade pe masă, oboseala mea e o greutate foarte mare. Scriu, fiindcă mâna mea vrea să facă ceva şi caietul meu cu paginile lui albe şi cu liniile lui are o disponibilitate de a-mi prelua gândurile şi oboseala şi de a fi un pat, în care se întind apoi literele mele, şi în felul ăsta măcar ceva din mine are un pat.

Iar masa miroase a scrum atât de rece şi de scârbos şi a mirodeniile lui Maggi pentru supe şi mi-a dat femeia de la closet un sandvici cu salam, care are aşa un gust de higienă şi e curată sănătate medicinală.

Doamne, doamne ce oboseală. Şi nici un pic de chef de nimic. Şi din oboseala mea nu creşte decât o curiozitate, ce-o să fie mai departe.

Şi ieri am fost cu un bărbat, care mi-a vorbit şi care m-a luat drept ceea ce totuşi nu sunt. Sau totuşi nu sunt încă. Dar seara pretutindeni stau

curve – pe Alex, atât de multe, atât de multe - şi pe Kurfürstendamm şi Joachimsthaler şi şi-n Friedrichsbahnhof şi peste tot. Şi nici măcar nu arată mereu a curve, au, aşa, un mers nehotărât – nici măcar nu e întotdeauna fața cea după care poți să recunoşti o curvă – mă uit la mine-n oglindă – este un fel de a merge, aşa, ca şi când ți-ar fi adormit inima.

Mergeam încet pe lângă Gedächtniskirche, pe Tauentziehenstrasse în jos, tot aşa, şi cu o indiferență în genunchi, şi de-aia mersul meu era o oprire între o dorință de a merge mai departe şi o dorință de a merge-napoi, când de fapt eu n-aveam chef nici de una nici de alta. Aşa că, la colțuri, corpul meu făcea un popas, fiindcă colțurile îți trezesc în spinare aşa un dor de rezemat de cantul ăla ascuțit, care se cheamă colț, şi-ți vine să te sprijini o dată de el şi să-l simți foarte tare. Şi laşi lumina care vine din mai multe străzi să-ți lumineze fața şi te uiți la alte fețe şi aştepți şi tu una, e aşa, ca un fel de sport şi o încordare.

Eu continuam să merg tot mereu, curvele stau la colțuri şi-şi fac sportul lor, şi-n mine era ca un fel de maşină, care-şi stabilea exact mersul şi opririle. Şi atunci mi-a vorbit unul, era un tip mai răsărit, eu am zis: „Eu nu sunt 'copilul meu' pentru dumneavoastră, eu sunt o doamnă."

Şi am stat de vorbă într-un restaurant şi a trebuit să beau vin şi aşa de mult aş fi vrut să mănânc ceva de banii ăia. Da' aşa sunt ei – le place foarte mult să plătească sume mari pentru băutură şi se simt exploatați dacă trebuie să plătească o sumă mică pentru mâncare, fiindcă mâncarea e ceva necesar, da' băutura e ceva în plus şi care va să zică mai aristocratic.

Pe urmă conversație. Şi tot mereu chestii erotice. Până la urmă ți se ia. Glume erotice, poveşti cu experiențe erotice, discuții strict ştiințifice despre chestii erotice, care vor să fie atunci discuții riguroase şi de specialitate şi care tocmai de aceea pot să devină cele mai necuviincioase şi cele mai mari porcării. Da' n-ai voie să laşi să se bage de seamă pentru că nu-i deloc şic şi provoci un zâmbet disprețuitor: mmdeah, sigur, şi eu care credeam că sunteți o femeie mai presus de lucrurile astea, dar uite că femeile numai la aşa ceva se gândesc!

Şi ieri noapte am dormit câteva ore într-un taximetru. Şoferul nu mi-a luat nimic pentru asta. „Oricum trebuie să stau aici", zice el, „faceți-vă comodă, dacă vine vreun client, vă trezesc eu, da' n-o să vie nimeni pe nişte vremuri ca astea."

M-am făcut ghemotoc şi m-am culcat şi el m-a lăsat în pacea mea. Până când s-a făcut aşa un fel de lumină fără stele, şi asta era deja dimineața, dar tot mai era noapte.

Mă durea spatele. „Mulțumesc", i-am zis şoferului şi i-am întins mâna, care era caldă şi țeapănă şi plină de furnicături de la dormitu' pe ea.

„'Neața", zice el şi nu o ia.

Am plecat. Omu' era ursuz şi un mulțumesc nu-şi mai găsea nicăieri loc în el. Şi atunci am ştiut că asta înseamnă să ai noroc – anume, să

întâlneşti un om în cele trei minute din zi în care e bun. Că din cauză că am mult timp am făcut o socoteală. Şi o zi are 24 de ore, şi jumătate din asta e noapte, rămân: 12. Şi, socotite-n minute, 12 ore sunt 12 ori 60 = 720 de minute, şi trei minute de bunătate le scad şi rămân 717 minute în care omu-n general e rău. Astea-s lucruri pe care trebuie să le ştii, dacă nu vrei să te laşi călcat în picioare.

La masa mea şade poponarul de Gustav, şi arată ca un rahat în ploaie. Şade aici şi moţăie. Vine o patrulă. Eu mă topesc la timp. Pe Gustav îl saltă şi-l duc la post. Capul lui doarme mai departe în mers. Eu mă ascund la femeia de la closet.

„Doamna Molle!, zic, „am să mă revanşez io la dumneavoastră într-o bună zi."

„Cine-a apucat s-o ia la vale, nu cred io că să mai scoate fodată", zice ea căpoasă.

Încerc să forţez o conversaţie, nu mai vreau decât să vorbesc, să vorbesc şi iar să vorbesc – ea are acolo o mică zonă-ncălzită - „Aveţi cald aici, doamnă Molle", faianţa albă şi lucioasă e ca un fel de oglindă pentru vocea mea.

„Nu-i dăloc frig iarna asta", zice ea.

„Da", zic eu.

Capitalul lui Karl

Orice capital nou îşi face intrarea în scenă în prima instanţă... tot sub formă de bani, bani care, prin diferite procese, urmează să se transforme tot în capital...
Banii ca bani şi banii sub formă de capital se deosebesc înainte de toate prin modalităţile lor diferite de circulaţie.
In circuitul marfă-bani-marfă, banii sfârşesc prin a se transforma în marfă, care are funcţia de valoare de întrebuinţare. Banii sunt cheltuiţi definitiv. In forma inversă, bani-marfă-bani, cumpărătorul, dimpotrivă, îşi cheltuie banii pentru a încasa bani ca vânzător... El dă drumul la bani numai cu intenţia perfidă de a reintra în posesia lor...
Pentru a extrage valoare din consumul unei mărfi, posesorul nostru de bani ar trebui să aibă norocul uriaş... de a descoperi o marfă, a cărei valoare de întrebuinţare ar avea ea însăşi calitatea rară de a fi sursă de valoare,...forţa de muncă... Forţa de muncă nu există decât ca predispoziţie a individului viu. Pentru menţinerea ei, individul viu are nevoie de o anumită sumă de alimente...
Proprietarul puterii de muncă e muritor. Prin urmare, dacă apariţia lui pe piaţă vrea să fie una continuă, aşa cum o presupune transformarea continuă a banilor în capital, atunci vânzătorul de putere de muncă trebuie să-şi

asigure imortalitatea, „aşa cum devine nemuritor orice individ viu, prin procreație."

Şi-mi povesteşte cum e cu socialismu'. „Bine n-o să ne fie nouă nici atunci, da' poate c-atunci o să avem aer adevărat de respirat, şi poate şi un început – că acu' avem dăcât viața asta împuțită care o să să termine rău."

Şi atunci vine Karl. Ăsta e un specimen ciudat şi hazliu. Şi plantează salată şi ridichi şi ciopleşte pipe mici şi păpuşele. Şi locuieşte într-o colonie de barăci de lemn şi e un berlinez adevărat cu dialectul obraznic rău şi cu păr obraznic cenuşiu şi tot mereu foarte bine dispus. Şi a fost odată muncitor într-o strungărie de maşini şi acum e şomer şi încă tânăr. Şi face fel de fel de mărunțişuri, le duce într-un dulap atârnat de gât la un loc cu ridichi şi alte chestii d-astea şi zice că e un fel de Woolworth ambulant pe soare şi pe ploaie. Şi-şi vinde marfa în Vest şi după aia mai bea câteodată un țap pe fugă în sala de aşteptare din gara Zoo.

„Hei, fată din Siberia", mă strigă el - „ce-i cu blana aia acum? – vino cu mine, dă-mi o mână de ajutor, lucrează cu mine."

Gura lui are o sete cumplită de femeie.

„Ce să lucrez cu tine, Karl?" întreb eu.

„Baraca mea are două camere mici", zice el, „şi am şi-o capră, poți s-o mulgi, poți să faci patul pentru noi, poți să speli geamurile, poți să coşi ochi la păpuşici d-astea colorate – hai, micuțo, eşti aşa de drăgălaşă la față şi nu numa, - vrei s-ajungi să faci trotuaru'?

Vii cu mine?" întreabă el.

Zic: „Nu – eu am ambiția mea"

Zice: „Rahat ambiție, ce-i aia ambiție. Sau crezi cumva că io mai am ambiție? Să mănânc, să beau, să dorm, o fată drăguță, bună dispoziție – asta-i ambiția mea. Dacă-mi ies astea din munca mea şi dacă le obțin prin muncă cinstită, atunci e bine. Dacă cu a mai cinstită muncă nu le am, atunci dau cu jula, atunci îmi şutesc de mâncare. – Vii cu mine? Ei, dacă nu – poți să mă pupi undeva cu ambiția ta."

De fapt în fiecare zi începe un nou an şi azi începe un nou an într-un fel deosebit, fiindcă e Revelion. Atunci se bea punci. Chestia cu ghicitu-n plumb de anu' nou e o prostie, da' mi se strânge inima azi, aşa fără nimic colorat în jur şi fără căldură şi tot. Nimic nu se potriveşte. Am să mă duc prin cârciumi să vând flori – de mâine. Am nevoie de un capital, că mai întâi trebuie să cumpăr florile. Mă rog, o să mă las o dată agățată cu tot tacâmu', pe bani. O dată şi gata. Şi mi-ar plăcea atât de tare să mai merg o dată la film.

„Vrei să vii cu mine?"

„Da."

Şi are o voce ca muşchiul de pădure, verde închis. Da' parcă ce concluzie poți să tragi din asta? Parcă ştiu eu cum vorbesc criminalii sexuali, cum vorbesc ăia, de mi-e mie ruşine să-i scriu pe hârtie? Am fost şi eu o dată curioasă, să-i văd ochii lu' Muşchi verde – era Revelion şi pe jos era ud şi lunecuş. Şi de trei minute era 1932.

„Sărmane gigolo, frumosule gigolo", cânta Muşchi verde.

„Cum aşa?" întreb eu.

„Nevăstă-mea a fugit cu unu'."

Umblăm pe stradă. Îi văd ochii lu' Muşchi – un albastru drăguț, aşa de adevărat.

„Da, vin cu dumneavoastră." Zece mărci – zece mărci o să-l rog să-mi dea. Şi are o buză de jos ca un bebeluş dulce şi smiorcăit. Dumnezeule, aşa de uşor te impresionează tipii de genul ăsta.

„Sunteți în trecere prin oraş?" întreabă el. Curvă proastă. Ei da, sunt în trecere. Am o valiză în mână.

„Sunt atât de singur", zice el. Aşa sunt toți. Dacă-i bal, bal să fie.

„Nu ştiu încotro s-o apuc", am spus eu când ne aflam pe Tauentziehnstrasse şi genunchii-mi cedau de foame şi cu intenție.

„Ei, cum aşa, da' se poate, veniți cu mine!" Vă rog foarte mult, Muşchi verde.

De fiecare dată e aşa un sentiment ciudat să stai în fața unei uşi, când o descuie altcineva, care are un mănunchi de chei, asta face un fel de zăngănit şi e un secret din multe chei, numai unul îl ştie. Şi tu stai şi te uiți neputincios.

Şi are un apartament cu mochetă, trei camere cu baie, un arbore de cauciuc şi un divan atât de lat cu pătură mătăsoasă şi lămpi fine de metal ca alea de la dentist – are toate astea şi se tânguie de nu mai poate după o femeie care a şters-o. Şi doar există atâtea.

Şi se plimbă încoace şi-ncolo din Alex până la Gedächtniskirche şi de la Tauentziehn până-n Friedrichstrasse şi multe dintre ele sunt atât de drăguțe şi de şic. Şi chiar şi tinere.

Sunteți un idiot – ce are una, are şi alta! Şi am putut să mănânc trei portocale uriaşe.

„Obosită, fată mică – obosită, micuțo, sărăcuța de tine, greutăți, nu-i aşa? Gata cu tristețea acum – vreți să-mi povestiți? Câți ani aveți?"

„Optsprezece." Să povestesc? Nu, nu vreau să povestesc, nici un cuvânt nu vreau să povestesc.

„Dar ce-i cu ochii ăştia mari şi trişti?" Tot mereu vocea aia ca muşchiul – aşa o plantă moale – Dumnezeule, nu cumva – dacă continuă să fie aşa de atent cu mine, îi trag un şut în fluieru' piciorului. Imi face silă, mă dezgustă – mi-e silă, că e aşa de bun cu mine, am un chef nebun să zic un cuvânt scârbos de tot.

„Mergem la culcare."

Bun, să mergem la culcare. Mă duc în baie. O oglindă mare. Eu să fiu asta? Da, sunt eu, pielea mea e galbenă şi atât de obosită. Şi mai vrea să ajungă o stea – una ca asta vrea – să mori de râs. De furie, muşc cada de baie. Părul gras, încâlcit. Şi cică să mai fii senzuală. Imi vine să vărs. Şi zece mărci trebuie să-mi dea, Dumnezeule mare, zece mărci trebuie să-mi dea, nu vreau decât o dată, îmi face atâta silă, nu vreau să-l – zece mărci, pe urmă mă duc să vând flori, pe urmă – o cremă mai îmi cumpăr, în orice caz – pentru faţă – eu – dacă mă mai uit mult în oglindă, am să scad din preţ. Gata. Unde mi-e cămaşa de noapte din mătase de Bamberg? Zece mărci.

„V-am făcut patul pe divan."

Bine şi-aşa. Pat sau divan – mi-e totuna. Şi poate că nici nu trebuie să plec imediat după aia şi pot să rămân până mâine – da' după aia să nu-l mai văd în ochi – nu vreau să-l mai am prin preajmă – brotac scârbos şi moale. Mă mângâie pe păr – nu, vă rog – ah nu, vă rog, nu pot, nu vreau nici un bărbat să – zece mărci! - şi-n gât am aşa un urlet. „Lăsaţi vă rog chestia asta cu mângâiatul pe păr, n-o suport" – să mai fii şi bun cu mine acum e cea mai mare ticăloşie.

„Vă rog, sunt atât de obosită", zic eu. Un pat. Ca să mă-ntind ca lumea în el.

„Noapte bună", zice el, „somn uşor."

Şi s-a şi dus! Şi nici nu mai vine. Mai întâi mă mir, după aia mă cuprinde ruşinea. Pe urmă mă gândesc: ei-ei-ei - şi – cine ştie ce porcărie de perversiune ieşită din comun se mai ascunde şi după treaba asta. Da' mie mi-e totuna.

Pe urmă adorm.

Sunt tot mereu obosită, dorm în continuu şi tot nu dorm destul. Braţele îmi atârnă moi de tot, n-am chef de nimic. Şi nu simt nici un fel de dor – nici de bani, nici de mama, nici de Therese. Mă ridic din patul meu, cafeaua e gata. A pus şervetul deasupra, e colorat şi croşetat şi are un aer de familie bună. E ora douăşpe şi cafeaua călduţă şi sunt şi chifle şi unt bun şi miere lipicioasă. Mănânc puţin de tot. Câteodată se trezesc ochii mei şi e opt dimineaţa, şi el merge încoace şi-ncolo, şi pe urmă şade vizavi de mine la măsuţa de cafea. „Dormiţi liniştită mai departe", zice el.

Dorm mai departe. Şi pe urmă e douăşpe şi pe urmă fac baie, da' nu ca să mă dau distinsă, ci fiindcă nu pot să stau tot timpu' numai în pat şi atunci cada cu apă caldă e patul meu următor. Şi pe urmă îmi mişc picioarele prin camera cu birou şi acolo mă aşez şi scriu ceva şi pe urmă mă aşez pe micul şezlong, şi deodată stau iar întinsă şi adorm din nou. Şi pe urmă vine el. Şi face ordine-n locuinţă şi nu scoate un sunet – poate că eu ar trebui să fac asta, dar mi-e aşa de indiferent – dacă mă dă afară. Atunci am să mă întind pe stradă şi am să dorm mai departe. Pe urmă stăm la masă şi e mâncare pe ea şi pâine şi şuncă şi aşa. Pe urmă, el bea coniac. Mie nu-mi place.

„De ce mă lăsați să stau aşa aici?“ întreb eu.

„Pentru că mi-e frică să vin acasă şi să nu fie nimeni aici să respire – vă rog să mai rămâneți aici.“

Ce nebunie – să se mai şi roage de mine.

„Domnule“, zic eu şi mă ridic în picioare, „mă lăsați să dorm aici, mă lăsați să mănânc orice fără nici o problemă şi puneți în fiecare dimineață un şervet croşetat pe ibricul de cafea şi tot mereu pachete de țigări de câte şase – aveți un drept asupra mea – dacă vreți – dacă, dacă – vreți să – deci atunci vă rog să“ – oare a spus ceva? - „vreau să spun că, într-un fel, trebuie să plătesc.“

„Dacă aveți chef, domnişoară Doris, atunci mâine dimineață puteți să faceți paturile şi puțină ordine prin casă.“

Oare nu cumva sunt atât de urâtă, că nu mă vrea?

Acum mi-e foame. Şi am spălat vasele şi am pus masa. Dar patul lui nu-l fac, mi-e silă, mi-e silă de dormitorul lui.

Şi-mi lasă acum zece mărci lângă ceaşca de cafea. Oare trebuie să-i iau şi să plec? Asta o fi-nsemnând? Oare trebuie să plec acum? Nu zice o vorbă, îi pune pur şi simplu acolo. Nu înțeleg absolut nimic. Pur şi simplu mă calcă pe nervi stilul ăsta, să meargă tot timpul aşa, fără zgomot şi să vorbească încet şi nimic cu cap şi coadă. Şi acum mă duc pur şi simplu să cumpăr cotlete de vițel, am să le frig pentru cină cu varză de Bruxelles, ca să mai bage şi el ceva cald în stomac.

„Dumneavoastră nu sunteți bărbat“, am să-i spun - „trebuie să mâncați carne, aşa, s-o rupeți cu dinții, şi sunteți doar o plantă amărâtă, aşa cum te faci când nu mănânci carne.“

Imi zice el ieri: „Micuță Doris, ați fugit de acasă, eu aşa cred – haideți să le scriem părinților dumneavoastră, sunt sigur că îşi fac griji – copil prostuț ce sunteți, aveți idee câte vi s-ar fi putut întâmpla aici în Berlin?“

„Aveți dumneavoastră habar, câte mi s-au întâmplat deja!“ spune ceva la mine-n stomac, da' nu cu gura mea. Care va să zică, pentru el sunt vreo inocentă. Ceea ce-mi oferă o explicație. Că la-nceput şi Hubert a fost împotriva – din cauză de responsabilitate. Oare chiar aşa de mult contează asta?

Bea el coniac şi-mi zice: „La un moment dat, femeile fug întotdeauna, nu-i aşa? Probabil că, la un moment dat, femeile nu mai pot să suporte, nu-i aşa? Soția mea - şi-mi povesteşte de nevastă-sa. Unul din ăsta e el. O plantă. Şi-mi arată poza ei. E aşa de drăguță, că văd negru de supărare. Blondă. Ce-nseamnă blondă? Că doar şi el e blond, ar trebui să fie montat mai mult pe brunete.

„Are o figură aşa de dulce.“

„Câți ani are?“ întreb eu.

„Douăzeci şi şapte.“ Aşa o capră bătrână.

„Intotdeauna mi-am făcut datoria“, zice el. Ca şi când altceva nici n-ar mai trebui. E mare şi lung. Oare are cumva un spate foarte slab? Untură de gâscă ar trebui să mănânce. Untură de gâscă.

Întâmplător ştiam şi eu o glumă care nu era nelalocul ei. Ia mai râdeți şi dumneavoastră un pic, Muşchiule verde, omul mai trebuie să şi râdă – nu-i aşa?

„Ce bine ştiți să povestiți“, zice el.

„Eram pe cale să devin actriță“, zic eu.

„Soția mea voia să danseze la Charell“, zice el.

Şi am fript o gâscă. Pentru duminică şi cu mâna mea. Şi untura de gâscă e bună pentru nervii spinării, spusese maică-mea.

„Permiteți“, zice el bine crescut şi ia un copan în mână.

„Numai să vă placă“, zic eu.

Un pic de piept mi-am luat şi eu. Şi ne-a mai rămas destul şi pentru zilele următoare. Cred că i-a plăcut. Şi iar începe: cu nevastă-sa şi că uite aşaaa de lungi picioare avea şi că tot timpul ți-era teamă pentru ea. Am cumpărat un metru de măsurat. Oare cât de lungi trebuie să fie picioarele? Îl cheamă Ernst. Să mori de râs, nu alta: Ernst. Închipuiți-vă numai... De ce zâmbeşti, Mona Lisa? –

„Frumos cântec, nu?“ întreb eu ca să fac conversația aleasă de după masă.

„Soției mele îi plăcea mult Ceaikowski“, zice el.

„Aşa – eu l-am cunoscut o dată pe unul, îl chema Rannowsky, ştiți, povestea asta are un chichirez, unde se termină tot în owsky – era şi una Hulla – “

„Ce ştiți dumneavoastră despre viață“, zice el. Destul. Îți spui răspunsurile-n gând şi nu le dai pe gură. Iese cât numeri până la unu, da' nu-nțelege nimeni.

Şi: „Soția mea ştia să cânte, cânta foarte sus şi aşa de limpede.“

Cânt eu - - - aşa-i iubirea marinarilor – minunat cântec, pe-ăsta-l ştiam.

„Schubert“, zice el. Cum aşa? „Aşa cânta ea, exact cum a compus Schubert.“ Aşa-i iubirea marinarilor – o fi cumva vreun rahat, un cântec ca ăsta, nu? Ce-nseamnă Schubert, ce vrea el să zică? Aşa-i iubi – ăsta-i rupt din viață – cum zicea maică-mea la filmele bune.

Şi i-am făcut patul.

O sticlă de lavandă pe noptieră. Şi un cearşaf aşa de liniştit şi de nemişcat. Aşa de liniştit doarme el? Şi ce prosoape curate şi pastă de dinți. Oare mi-ar fi silă să mă spăl pe dinți cu periuța lui?

Ce să mai gătesc azi?

Manevrez aspiratorul – zzzzzz – sunt o vijelie. Din greşeală sparg poza cu nevastă-sa. Aveau aşa de multe cuvinte comune, zice el - şi există

atâtea mici amintiri tandre, total nesemnificative în sine. Zic eu: „S-a dus, acum trebuie să vă concentrați la alte lucruri."

Zice el: „Nimic nu-mi mai face plăcere, pentru cine trăiesc eu, pentru cine muncesc?"

„Dumneavoastră probabil că nu v-a mers niciodată prost, aşa, de-adevăratelea, nu-i aşa?"

„Ba da, cum să nu", zice el. Ei, da' n-am să-l întreb acum ce înțelege el prin a-ți merge prost. Sunt unii de varsă lacrimi amare de mila lor numai fiindcă s-a-ntâmplat o dată să-i prindă ora trei fără să fi băgat în ei mâncare caldă la prânz.

Fac o încercare. „Ce tot scrieți acolo?"

Imi notez experiențele prin care-am trecut.

„Aşa." Nici un cuvânt mai mult. Ar putea liniştit să pună mai multe-ntrebări.

Nu mă mai întreabă nimic. Da' c-am făcut curat peste tot a văzut. Mâine spăl draperiile din cauză că-i aşa de mult fum.

„Domnule Schlappweißer", îi zic eu tipului de jos din stradă - „două scrumbii afumate cât mai grase, vă rog – cu icre", pe-astea le prelucrez în caviar. Caviarul stimulează. Are nişte scrumbii uriaşe tipul ăsta din stradă şi e şi un om interesant.

„Marfă prima-ntâi, domniță, cea mai bună calitate, are să-i placă soțului." Maică-sa are probleme cu picioarele, mi-a povestit el odată.

„Şi mama dumneavoastră cum se mai simte, domnule Schlappweißer?"

„Mulțumesc de-ntrebare, stimată doamnă."

„Afacerile merg? Sau vă afectează şi pe dumneavoastră austeritatea asta?"

„Ce să-i faci, vremurile sunt tare căc –"

„Mai dați-mi vă rog şi-o cambulă", îl întrerup eu exact pe cuvântul care-mi displace ca să-l aud.

Cum merg eu aşa pe Kaiserallee în jos cu veverița mea siberiană şi cu animalele mele afumate, din care două cu caviar în burtă, un tip chiar încearcă să mă agațe - „Vă înşelați teribil în privința mea", zic eu. Nici o vorbă mai mult. Şi cu un gest princiar din mână i-o retez definitiv.

Şi atunci am mai făcut o încercare. Mi-am pus caietul pe măsuța de cafea şi la opt mă fac că dorm. Se uită el – sângele-mi furnică-n genunchi – când colo îl împinge la o parte şi nu se mai uită la el. Ingrozitor de civilizat mi se pare. Dar poate că pur şi simplu îi lipseşte orice urmă de interes?

Aş vrea să-i dau cartea mea – vreau să fiu un om de-adevăratelea – să mi-o citească el – muncesc pentru el, gătesc pentru el, eu sunt Doris – şi Doris nu-i nicidecum un rahat. Nu vreau să fiu nici o inocentă, vreau să

fiu aici de-adevăratelea ca Doris şi nu aşa ca o stupidă şi civilizată închipuire a lu' Muşchi verde.

M-am mai îngrăşat cu cinci livre. Încet, farmecele mele învie la loc.

Nu mă mai mângâie deloc pe cap.

Am foarte multă treabă, eu mă ocup de tot menajul. Şi pe urmă trebuie să luăm aer proaspăt şi o oră ieşim la plimbare unul lângă altul după ce am mâncat. Asta se întâmplă seara, şi uşile caselor nu mai stau toate deschise. Ici colo sunt stele, şi-n stomacul meu e aşa o linişte. Pe străzile distinse, oamenii-şi duc câinii la copaci. E foarte frumos. Vorbim discuții. Câteodată nu vorbim nimic, şi atunci e cel mai bine. Atunci am minute-n care nu trebuie să mă mai strofoc.

Şi pe urmă mergem acasă. Uneori ai chef să mângâi un felinar.

„Aveți grijă", zice el – „aici e o treaptă."

„Închideți gura la colțul ăsta, că trage", zic eu.

Şi acum eu fac cafeaua dimineața, aşa că acum mă şi scol. Doar fusese aşa de frumos din partea lui, când îmi punea şervetul tricotat pe ibricul de cafea.

Eu însă vreau ca el să ştie ce-i cu mine.

Şi am făcut-o. I-am dat cartea mea.

Aş vrea să mă pudrez, atunci am mai mult curaj. Cineva răsfoieşte prin măruntaiele mele. Mi-e foarte rău. Ca un balon plin de aer. Fumez o țigară – imediat mi se face rău – „Vă rog să nu citiți ultimele pagini!" Răsfoieşte într-una. Mi-e aşa o frică să-i văd fața – de nu mi-ar fi - „Opriți-vă înainte de Revelion" – vocea mi se rostogoleşte din gură - şi văd clipele noastre pline de veselie şi fericirea pierdută – unde-o fi ajuns oare acum? Mi-e totuna. Am vrut doar, ca totul să fi fost aşa – mi-e absolut indiferent – păcat că nu pot să-i văd fața – ei da, în cazul ăsta din păcate trebuie să plecați din casa mea curată – da' atunci iau cu mine şi toate lingurile cu efigie de argint. Da-s de fier. Mâine voiam să servesc rinichi fripți – la rinichi mă apucă, şi izbucnesc în lacrimi. Doamne-ajută că cu Onix n-am apucat să – măcar e cu unul mai puțin. Şi nici cu Lună roşie n-am avut nimic – da' am şutit cămăşile. N-are decât să ştie. Numa' locurile în care eram tristă rău aş fi vrut să le fi lipit cu ceva. Unde-am fost fiară – bun, asta e. Da' unde am fost aşa de diferită, asta-i atât de penibil, e ca o gaură-n stomac – fața mi se-nroşeşte ca o roşie – nu mai înțeleg cum poate cineva să scrie cărți, pe care le citesc apoi toți oamenii din lume – opriți-vă, vă rog opriți-vă - „sunteți deja la Anul Nou? – Vă rog, sunteți deja la Anu - - -, spuneți ceva, vă rog – dacă cumva ați ajuns deja la –"

„Imediat", zice el.

„Dragă, micuță Doris, nu cumva plângeți?" Să nu vă imaginați cumva, domnule, că sunt un om slab, da?

„Ei, în cazul ăsta mă bucur că ați venit la mine chiar la momentul potrivit“, zice el.

Mamă, mamă, ce muzică minunat de grozavă se-aude din radio.

„Nu vreți să mai ieşim la plimbare o jumătate de oră, domnişoară Doris?“

„Da.“

„Aveți grijă, Doris, aici vine o treaptă.“ –

„Vă rog să țineți gura închisă la colțul ăsta, că e-aşa un curent, domnule - .“ Şi lângă un copac înalt fără frunze un foxterrier îşi ridică piciorul. Ah!

Şi pe urmă am avut o discuție. Oare oamenii care muncesc sunt mai morali decât oamenii care nu muncesc?

„Ştiți ce, domnişoară Doris, o să trimitem haina dumneavoastră de blană înapoi, o să avem grijă să recuperăm hârtiile dumneavoastră, şi după aceea vă căutăm ceva de lucru.“ Zice el.

Nici nu mă gândesc la una ca asta. Oare reuşesc cei ca mine să răzbească prin muncă, unde n-am nici o formație şi nici o limbă străină afară de olala şi nici o şcoală mai înaltă şi nimic. Şi nici un fel de perspectivă să sar de 120 în mână.

Nu mai valorezi nimic şi cu toate astea abia te saturi. Şi mai vrei şi un ceva mai de Doamne ajută de-mbrăcat fiindcă altminteri eşti şi mai şi un nimic. Şi mai vrei din când în când la o cafenea cu muzică şi un Melba (variantă: cockteil) de piersici distins în paharele alea înalte superelegante şi toate astea nu vin de la sine şi iar ai nevoie de marea industrie şi atunci poți să te duci de la bun început să faci trotuarul. Fără ziua de lucru de opt ore.

„Dragă domnule Ernst, eu nu vreau să muncesc, nu vreau – vă rog, vreau să spăl draperiile şi să bat covoarele, vreau să curăț încălțmintea noastră şi să spăl pe jos şi să gătesc – îmi place aşa de mult să gătesc, e o bucurie pentru mine, fiindcă îmi place şi mie să mănânc bine, nu-i aşa şi văd cum pielea dumneavoastră uscată începe să devină roz şi munca asta a mea îmi dă aşa un sentiment de superioritate. Vreau să fac orice, numai nu să muncesc.“

„Dar dacă menajul vă face atâta plăcere?“

„Tot ce fac aici fac aşa, doar mă interesează, fiindcă nu e pe bani, asta e altceva. Sau să mă duc cumva bucătăreasă, fată în casă – la plozii Onyx – stimată doamnă, masa e pusă – stimată doamnă – Doamne, Doamne, poți să fii dată afară, trebuie să te târăşti în urma ei, de-aia trebuie s-o urăşti – pe toți ăia de te pot da afară trebuie să-i urăşti, oricât ar fi de cumsecade şi din cauză că munceşti pentru ei şi nu cu ei.“

„Dar, domnişoară Doris, şi pentru mine munciți, atunci când îmi gătiți sau când îmi spălați perdelele?“

„Muncesc pentru dumneavoastră fiindcă-mi face plăcere şi dintr-o frică pentru existența mea. Şi de fapt nici nu-i muncă ce fac, o fac doar

aşa“ – ia mai lăsați-mă-n pace cu discuțiile astea idioate ale dumneavoastră, nu vreau să muncesc şi vreau să-mi păstrez veverița siberiană.

„Sunteți un om cumsecade, domnişoară Doris.“ A zis el. Şi pot şi eu o dată în viață să cred ce zice un bărbat, da?

„Ştiți ce, domnule – Ernst – linoleul din camera dumneavoastră – l-am dat cu ceară azi, are el părțile lui practice, că nu se pune praful, da-ncolo e rece –“

„Vreți să spuneți că ar trebui să punem un covor -?“

„Nu credeți că ne depăşeşte posibilitățile? Că-n cazul ăsta eu aş fi pentru.“

„O să mergem să vedem covoare.“

Şi ne-am dus şi ne-am uitat împreună la covoare, şi m-a lăsat să-l iau de la birou şi şi-a-nfipt degetele în brațul meu de față cu colegii lui şi oficial şi pe față. Şi nici nu era încă întuneric de tot. Îl iubesc. Nu aşa – da' aşa.

Sau poate totuşi aşa. Vreau să spun cu accent pe şi cu privire la dragoste. Mă simt aşa de ciudat uneori. Draga mea veverită siberiană. De treburile mele personale vă rog mai bine să nu vă ocupați, domnule Muşchi verde. Veverită, tu rămâi. Oare mă găseşte urâtă? Eu, adică ceea ce sunt, nici măcar nu vreau să vreau, dar să vrea el aş vrea tare mult.

Pupat mâna. El mie. Simplu şi fără probleme. Pusesem flori pe masa din sufragerie. Şi pe urmă el mie.

De fapt, câteodată e păcat de câte o noapte în care dormi singură. Da-ncolo-mi merge bine.

Vreau să fac totul, tot-tot, tot vreau să fac numai nu să muncesc.

Scrisoare. Dumnezeule mare, vine o scrisoare. O scrisoare mare colțuroasă şi-mi trezeşte bănuieli – bine'nțeles c-o deschid, că doar sunt stăpâna casei.

Şi-acolo scria totul.

„Ernstel, dragule – te-am făcut să suferi şi am fost rea cu tine. Probabil că nu vei mai putea să ții la mine. Dar poate că are să vină vreodată o vreme, când nu ai să mai fii supărat pe mine. Aş vrea foarte mult să-ți povestesc: uite, toată viața mea, înainte să te cunosc, a fost de fapt o luptă continuă, un permanent du-te vino între succes şi insucces, o aşteptare încordată a zilei următoare, o permanentă alternanță între bună dispoziție şi deprimare. Tot mereu se întâmpla ceva - şi dacă o dată nu se întâmpla nimic, atunci exista convingerea fermă că mâine sau săptămâna viitoare avea să se petreacă ceva deosebit de frumos.

Şi pe urmă munca la şcoala de dans – câtă fericire atunci când constatam că am ajuns puțin mai departe, câtă tristețe şi disperare când credeam că stagnez.

Ce frumos era când mergeam pe stradă – prindeam vorbe şi gesturi, o rază de soare pe un ghiveci de muşcate – ah, toate cele o mie de lucruri care se tot întâmplă pe stradă, atunci, ele se transformau în muzică în capul meu, şi asta se transmitea în tot corpul – mă emoționa şi simțeam nevoia să o exprim. (Ştii că o dată mi-ar fi plăcut să dansez acel M mare, ondulat şi luminat în albastru de la stația de metrou?)

Şi apoi din nou dezamăgiri şi teama de a nu ajunge niciodată la țintă, şi puțină oboseală în zilele în care banii abia dacă mai ajungeau de un ceai subțire şi de nişte chifle uscate. Nu, Ernstel – existența mea nu a fost întotdeauna frumoasă, nici pe departe – a fost însă plină de culoare şi de viață şi de variație.

Şi pe urmă a venit aşa o primăvară cât se poate de kitsch, care te face atât de disperat de melancolic şi de singur, când nu e nimeni lângă tine, care să poată să-ți fie drag. Şi atunci, dintr-o dată, ai fost tu, şi atunci nimic nu a mai contat pentru mine în afară de tine şi de dragostea noastră. Am fost atât de fericită şi mă simțeam atât de ocrotită de bunătatea ta iubitoare. Şi când ne-am căsătorit, am fost mândră şi bucuroasă că aveam planuri şi o profesie, pe care ți-o puteam sacrifica.

Şi pe urmă n-am mai putut să rezist. Primul an a fost frumos şi plin de iubire, pe-al doilea am vrut încă din răsputeri să-l găsesc frumos şi plin de iubire şi m-am mințit un pic pe mine însămi. În al treilea an m-am străduit în mod conştient şi am strâns din dinți. Şi în cel de-al patrulea an – Ernstel, aproape că am înnebunit, m-am îmbolnăvit de dorul ceaiului meu subțire şi al chiflelor uscate, după speranța şi aşteptarea şi puterea de creație din mine. Şi o spaimă, că pentru mine nu vor mai exista decât zilele astea liniştite şi pline de evenimente – până la sfârşitul vieții. Şi frica de bătrânețe, de a fi ratat ceva şi de prea târziu. Şi pentru că tu erai bun cu mine şi făceai tot, pur şi simplu n-ai înțeles că nu eram fericită. Şi mie însămi îmi apăream stupidă în ipostaza de veşnică variațiune a temei „femeia neînțeleasă".

Pur şi simplu fusesem deja prea multă vreme independentă, trăisem deja prea mult timp cu profesia mea pe care-o iubeam. Poate că ai fi putut să m-ajuți, ar fi trebuit să discutăm împreună – e cea mai mare prostie pe care poți s-o faci în căsnicie: să-ți ții gura ca să nu-l jigneşti pe celălalt. Într-o bună zi, asta se termină de fiecare dată rău, se acumulează prea multe lucruri.

Şi pe urmă l-am întâlnit – ei da, am vorbit despre dans, şi pe urmă am fost dintr-o dată copleşită – astăzi poate că nu e încă prea târziu – mâine-ar putea deja să fie prea târziu. Şi eram şi îndrăgostită de el. Da, şi asta. Şi abia acum ştiu: totuşi era prea târziu – abia acum ştiu că, de-a lungul anilor, tu ai devenit totuşi mai puternic decât toți ceilalți. Mă

gândesc foarte mult la tine. Imi doresc atât de mult şi din toată inima să-ți meargă bine. N-o să vrei să-mi scrii, dar ar trebui să ştii – în sfârşit, acum ştii destul despre Hanne a ta."

Aşa-s muierile. Băgat scrisoarea sub mochetă. E trecut bine'nțeles şi expeditorul, acum e vârât şi el sub covor. Sunt atât de agitată.

Totul vreau să fac pentru tine, omule scump ce sunteți, totul vreau să fac pentru dumneavoastră. Numai să deveniți, vă rog eu, şomer.

Am fost împreună la cinema, am stat alături, era un film cu fete în uniforme. Erau fete de condiție mai bună, da' le mergea la fel ca mie. Iubeşti pe cineva, şi asta produce câteodată şi lacrimi şi un nas roşu. Iubeşti pe cineva – asta e cu totul de neînțeles, e cumplit de indiferent dacă e bărbat sau femeie sau bunul Dumnezeu.

Era întuneric de tot – oare nu-mi ia mâna-ntr-a lui? I-o aşez la-ndemână – oare n-o ia – respir părul lui.

Ce ți-e şi cu omul, are sentimente. Ce ți-e şi cu omul, ştie ce-nseamnă când vrei pe cineva şi el nu te vrea. E o aşteptare electrică. Nimic mai mult, dar e suficient.

Şi eu aş avea chef să mai dansez. Atunci ar trebui să mergem împreună - şi când mă duc la toaletă se dă unul la mine – io-i zic: cum de vă permiteți, doar nu sunt liberă! Şi sunt aşa ca un taximetru vărgat – sunteți liberă? – nu, vă rog foarte mult, nu vedeți plăcuța cu „ocupat". Aş vrea să trăiesc multă vreme aşa, cu plăcuța de „ocupat". Şi pe urmă, poa' să ne meargă şi prost – doar suntem împreună – nu-ți face griji, nu suntem singuri, putem să râdem – mereu ne găsim ceva de mâncare, ia să vezi. Aş putea să devin o stea, da' dac-aş ajunge o stea mai întâi pentru el. Da'-i îngrozitor de greu. Poate că mă ajută să-mi fac şi-o cultură atunci.

Gata, acum o fac – mama precis că-i ştie adresa – scriu o scrisoare:

„Stimată doamnă. Cândva v-am furat haina de blană. E normal să fiți furioasă pe mine. Țineați la ea, stimată doamnă? Căci eu una țin foarte mult la ea. Uneori m-a ajutat să-mi depăşesc condiția şi să par că am o şcoală mai înaltă şi o adevărată damă şi o scenă şi un început de stea. Şi pe urmă am iubit-o doar aşa, fiindcă e moale şi e ca un om cu păr de mătase pe tot corpul. Şi blând şi bun. Şi am avut şi diverse dificultăți datorită ei, vă rog să mă credeți. Şi ajunsesem până acolo că era cât pe-aci să fac trotoarul, ceea ce o fată cumsecade care se respectă nu ar trebui. Vreau să vă înapoiez blana, n-a pățit nimic, de fiecare dată am dezbrăcat-o înainte, şi prietena mea Tilli a fost atentă cu ea. Dar acum am ajuns să cred că omul n-are voie să fure din cauză de ordine şi aşa. Dacă vă cunoşteam la față şi mi-ar fi plăcut de dumneavoastră nu v-aş fi făcut o supărare ca asta sau mi-ar fi părut rău. Dar eu nu vă ştiu la chip, ci doar mă gândesc la ceva

gras. Aşa că nu-mi fac probleme cu conştiința, e doar din motive de ordine şi pentru actele mele şi pentru sacrificiul pe care trebuie să-l fac şi fiindcă vreau să fiu ocupată şi din dragoste. Poate că mai aveți destule blănuri şi chiar o hermină, că mereu ajunge la cine nu trebuie. Vă rog să fiți bună cu blana mea – aveți grijă să nu sufere când o dezinfectați. Şi vă mai spun că poate să plouă peste mine cu o mie de haine de blană, că încă se mai poate orice în cazul meu, dar niciodată n-aş mai iubi vreuna aşa din toată inima ca pe veverița asta siberiană.

Vă stimez cu respect, a dumneavoastră

Doris

P.S. Şi vă trimit scrisoarea şi haina la mama mea, care precis că vă ştie adresa fiindcă precis că în seara aia la teatru ați făcut un tărăboi şi-un scandal de neuitat. Dacă mă reclamați şi mă turnați la Poliție n-aveți nimic de câştigat. Şi eu o să am numai belele şi o să fiu distrusă. De-aia n-are nici un rost să procedați aşa."

Şi aşa am rezolvat această afacere.

Dragostea în sine e un lucru care cere eforturi.

Incă n-am spus nimic de scrisoare şi de femeia cu blana. Doar am făcut o aluzie.

"Mi-e al naibii de greu, domnule Ernst, oare puteți dumneavoastră să-nțelegeți că tocmai lucruri din astea pe care le-ai furat cu mâna ta îți sunt deosebit de dragi?"

El zice: „Dar sunt sigur că nu vreți să fiți o hoață, Doris?" Hoață în sus, hoață în jos, ăsta e un cuvânt scârbos, dar oare de ce nu mă înțelege el pe mine? Suntem diferți. Poate că am putea ca să ne sărutăm o dată, şi ce-i cu asta? Dar nu sunt o hoață. Da' deocamdată vreau să merg pe mâna lui.

E în mine aşa o poftă luminoasă să cânt – aşa ceva se întâmplă doar o dată, asta vine... şi nu ştiu nici un Ceaikowski – numai aşa, cântece, şi nimic de Schubert – dar pielea mea cântă. M-a sărutat pe gât, care din întâmplare e locul meu cel mai sensibil. Şi atâtea cuvinte minunate – nici măcar nu poți să le mai ții minte, astea şuieră aşa prin tine ca apa minerală. Sunt total amețită, şi pe de altă parte e ca o boală cu febră şi dureri de burtă – Doris, fată dragă, fetițo, Doris, micuța mea – aşa ceva te pătrunde, nu glumă.

Şi totuşi din nou nimic.

M-a întrebat o dată, dacă nu mi-a fost niciodată frică de vreo boală sau că să rămân gravidă, doar m-au pândit primejdii cumplite. Doamne,

cum să te gândeşti la toate! Dacă începi cu gânduri de-astea, ajungi la balamuc.

Păi atunci ai putea să te gândeşti de la-nceput la moarte.

Da' eu nu cred că pot să fiu moartă, decât când o să fiu moartă - şi atunci e prea târziu şi nu mai vrei nimic – da' pân-atunci... pân-atunci trăiesc, uite-aşa.

Şi m-a sărutat într-un loc de pe gâtul meu – uite aşa e viaţa.

Tatăl nostru care eşti în ceruri, fă-mi interiorul atât de bun şi de ales, încât să poată să mă iubească el. Îi cumpăr o cravată, că la asta mă pricep. Mi-a spus odată cineva că pentru asta aş avea o înţelegere de-a dreptul masculină. Există cazuri, unde viaţa dinainte îşi are valoarea ei. Tatăl nostru, mai fă-mi printr-o minune şi o cultură aleasă – restul ştiu io să-l fac şi singură cu farduri.

Am scornit o surpriză şi prin urmare am pictat o mulţime de sfeşnice în galben ocru. Şi, la ele, lumânări dintr-o culoare mai palidă şi foarte multe. Fiindcă îi plac lumânările.

Şi-am pregătit totul. Pe masă am pus scrisoarea către cucoana cu blana. Pe urmă violetele de Parma – nişte flori cam înghețate – da-s frumoase. Şi toate cele nouă sfeşnice ale mele pictate cu lumânări. La uşă îi zic: o clipă, vă rog. Pe urmă mă duc mai întâi şi le aprind - şi zic după aia: poftiți. Am pregătit o gustare rece şi am umplut roşii cu mâna mea, sunt un pic mânjite cu maioneză, da' oricum mult mai ieftine ca la magazin. Şi chifteluțe şi chifle aranjate frumos cu ceva de pus pe ele şi pe margini pătrunjel care nu foloseşte la nimic şi o foaie de salată. Pentru distincție. Cu ce-am meritat eu să fiu aşa de fericită?

Şi pe urmă Berlinul a nins. Şi eşti pur şi simplu beat. Te trezeşti şi totu-i alb, plin de zahăr. E zăpadă, pur şi simplu, o primeşti gratis. E aşa de frumos totul că te-apucă tremuratul. Câteodată mai credeam că-i e scârbă de mine. Aveam casa plină de lumânări aprinse - şi deodată scrisoarea cu blana. Atunci el a spus: „Doris, povestea asta cu veverița siberiană, o faceți cumva din cauza mea?"

Atunci mi-au venit dracii. „Păi, pentru cine altcineva – doar nu pentru grăsana aia bătrână?" Ceea ce a produs aşa o emoție în aer, eram tribil de încurcați şi surescitați la un loc, că simți în oase: se întâmplă ceva. Toate au, aşa, ca un fel de strălucire.

„Nu", zice el. „Nu, nu, nu – țin mult prea mult la dumneavoastră, micuța mea. Ții în sus, ții în jos – domnule Ern – n-am fost în stare să-i zic numele – toate violetele de Parma erau cu ochii pe mine, şi mă înțeapă un aer - „Dumneavoastră, domnule – nu sunt o inocentă, nu vă socotesc răspunzător pentru mine, eu am în mine recunoştință şi drago – asta e - şi nu trebuie deloc să vă însurați cu mine şi puteți să mă dați iarăşi uitării - şi

dacă dumneavoastră – mă rog, asta e - şi atunci dumneavoastră aţi fi pentru mine aceiaşi bucurie care aş vrea să fiu eu pentru dumneavoastră."

Gura mea a rostit cuvintele ca pe o rugăciune energică, dar braţele mele şi inima mea erau slabe de tot şi neajutorate. Pe urmă vocea îmi tremură şi trebuie să bocesc, da' am făcut-o şi dinadins, fiindcă în felul ăsta un bărbat are întotdeauna motiv să se apropie. Şi pe urmă ne-am consolat, până când am fost îngrozitor de fericiţi, şi azi dimineaţă am văzut zăpada, când ne-am trezit pentru prima oară împreună şi laolaltă.

E drept că asta nu ajunge ca să-i zici iubire, da' face parte din ea într-un fel tare frumos.

Mi-a adus foarte multe flori. Viaţa e aşa de frumoasă, că e pentru prima oară ca o religie pentru mine. Nu vreau să spun că sunt evlavioasă – da' mă simt ca o sfântă de fericire.

Mamă! Sunt sfâşiată-n două. Povestea asta trece. Şi nici nu mai pot să plâng, deloc nu mai pot. S-a întâmplat în seara asta – mâna mea e aşa de moale – cartea mea dragă – acum las totul să cadă afară din mine. Doar am fost atât de des nefericită, da' de fiecare dată trece. Oare e sigur că trece de fiecare dată? Ah, chinuri. Poate că am să-mi iau viaţa. Da' nu cred. Şi sunt şi prea obosită pentru sinucidere şi nici nu mai am chef să mai fac ceva cu mine în general.

Stau în gara Friedrichstrasse. Aici am sosit cu mult timp în urmă când cu povestea aia cu oamenii de stat şi tot aici sfârşesc – nu, fir-ar să fie, nici nu mă gîndesc. Mâncarea din mine îmi ajunge pentru trei zile.

Câteodată amorul e bun numai fiindcă te-nvaţă să-ţi spui „tu" unul la altul – mie-mi era greu în orice situaţie. Şi ăsta a fost un semn. În seara asta m-a sărutat, era şapte – aşa, prudent, pe braţ – aşa, cu un fel de dragoste, care nici măcar nu mai ţine de simţuri. Mie mi-a venit pe loc să mă rog – mulţumesc, Doamne, mulţumesc – eu să fiu oare? – cât mă bucur - „Ah, dragă" – frica din mine – oare aşa mă sărută lumea pe mine? – e ca şi când ar fi din greşeală - „Hanne" – zice el - „Hanne" – io am încremenit toată, n-am lăsat să se observe nimic. Aveam o dragoste şi o furie şi o ură, care mi-au făcut faţa ca de piatră. Atunci el începe să plângă – e o izbucnire ca la Trapper – io-i ating părul şi zic: haihai. Vine unul c-o chestie de-asta şi te face bătrân de o sută de ani. Aşa de mult o iubeşte. Nu-i nimic de făcut. E aşa de bun. Am distrus totul. Cu dragoste. Ce porcărie mai e şi lumea asta.

Zic eu: un moment. Îmi iau valiza pe şest şi-o duc în faţa uşii. Am uitat câteva lucruri, de fapt nu pot să-mi permit una ca asta. Da' de fapt nici sentimentele astea toate nu puteam să mi le permit. Şi acuma e

noapte. Şi pe urmă am scris pe un plic adresa lui, care era a mea. Şi am băgat în el scrisoarea de sub mochetă. Şi l-am lipit cu sânge din inima mea. „Aveți cumva un timbru, Ernst", întreb eu, „vreau doar să mă mai reped să arunc scrisoarea asta-n cutie – nu, vă rog, lăsați-mă să mă duc singură."

Niciodată n-o să ne mai plimbăm, niciodată n-o să-i mai frig rinichi - şi doar n-am vrut să fac mare tam-tam, da' trebuie să-i zic săru'mâna: tu mi-ai dat timpu' cel mai frumos din toată viața mea.

Aveai la mână nişte degete atât de prudente, care n-aveau curajul să atingă o femeie şi care credeau tot timpul că se strică, dacă le mângâie cineva. Şi pe urmă am plecat. Pe scări, aproape că era să vărs de jale şi de rău.

Şi niciodată din nou. Şi totul s-a terminat. Şi gata pentru totdeauna. Şi m-am dus la portăreasă după nişte bani, fiindcă-mi trebuie pentru planurile mele. Ai să i-i dai tu mâine, i-am spus. Îți jur mult de tot că n-am vrut nici un avantaj pentru mine. Ceva mi-a mai rămas, de jumătate mi-am cumpărat alcool şi restul ți-i trimit mâine. Da' poate c-o să se-ntâmple şi să-mi fie foame şi atunci mi-e totuna ce părere-şi face un bărbat despre mine. Acum o iau de la capăt cu toată mizeria asta.

Şi pe urmă m-am dus la adresa de pe plicul de sub mochetă. Era un local cât se poate de elegant în Vest. Şi ea dansează cu tipul ei. Eu stau ca o stană de piatră. Şi totul mă lasă rece – privirea ospătarului şi aşa mai departe. Mă uit la Hanne. E clar că a avut parte de şcoală de dans şi de o familie aleasă şi de o mamă care i-a dat untură de peşte când era mică şi ca răsplată o bucată de ciocolată. Ăsta e soiul ei.

Şi Hanne dansa tare dulce şi vals şi Dunăre - şi blondă.

Eu beau coniace – repede de tot. In mine sunt o grămadă de chestii stricate şi se-nvârtesc. Nu mai sunt în stare de nimic. Pe urmă, în pauză, mă duc la ea. O încăpere mică şi iată-ne pe scaunele noastre, e foarte îngust.

„M-a trimis soțul dumneavoastră, zice să vă-ntoarceți la el – duceți-vă imediat, imediat."

Întâi am vrut să mai zic: altfel moare – da' pe urmă ar fi fost iar încrezută la loc şi sigură pe ea, şi Ernst n-ar mai fi avut nici un avantaj. Are nişte cute foarte uscate în jurul gurii, şi pe urmă face nişte ochi atât de speriați ca Tilli câteodată şi stă să izbucnească în plâns. Doamne, fetele astea, chiar că nu poți să le iei în serios – mai ales dacă mai sunt şi blonde.

Banii-mi ajung – mai beau un coniac. Acum mai am puțin şi mă umflă râsul – nici o vorbă n-a scos. Numai bine nu i-a fost! Şi o privire geloasă pe mine – asta m-a bucurat nițel, fiindcă p-ormă înseamnă că sunt din nou drăguță. Io n-am avut nici un pic de gelozie, fiindcă nu poți să fii geloasă pe-o femeie atât de bătrână.

Şi nu fac decât să întreb: „Vă duceți chiar acum, da?"

Atunci a zis: „Da.“ Şi vorbeşte cu mine prin vis, că trează n-ar fi fost aşa de sinceră: „Nu pot continua să trăiesc aşa - şi un bărbat cu o existență sigură, care te iubeşte chiar dacă tu nu-l iubeşti, îți face totuşi viața mai puțin grea, şi e totuşi plăcut să poți să te bucuri de viață.“

Nu l-am – nu l-am iubit din cale afară. Şi n-am reuşit să-i fac nici o bucurie cu mine. Da' față de tipa de sub mochetă n-am lăsat să se vadă nici urmă de durere. Şi ea-mi zice la urmă: “Dac-ai şti ce greu e pe stradă.“

Ceea ce se poate spune c-aşa e. Cum plecam eu şi închideam uşa în urma mea, m-am trezit că sunt din nou plină de tristețe.

Vreau să mă duc în sala de aşteptare de la Zoo – poate vine Karl. L-aş ruga foarte mult să mă mai scutească cu chestiile erotice, măcar o vreme. Tocmai femeia e aceea pe care trebuie întotdeauna s-o laşi să vină ea de bună voie. Oare o să-nțeleagă? Că doar niciodată n-am să mă mai obişnuiesc cu unul fără cultură, deşi lângă aşa unul mi-ar fi totuşi locul - şi unul cu cultură n-o să se obişnuiască el cu mine. Da' acu' nici nu sunt în stare să mă duc pe Tauentzien să agăț industriaşi, pur şi simplu nu pot să mă duc cu nici un bărbat acum. La fel a fost şi cu Hubert – fiindcă corpul meu e mult mai fidel decît mi-e voința. Nu-i nimic de făcut. Da' are să treacă precis. Simțurile-mi sunt pur şi simplu la răcoare. Asta-i dragostea. Până într-o zi când îşi ia şi ea tălpăşița.

Dar toate astea nu-s chiar aşa importante – sunt un pic beată – poate că nici nu mă duc în sala de aşteptare la Zoo - şi mă duc într-un bar şic şi întunecos, unde nu se vede că am ochii roşii de plâns - şi-l las pe careva să mă invite şi nimic mai mult - şi dansez şi beau şi dansez – am aşa un chef – dansez – aşa-i iubirea marinarilor – doar suntem buni numai din iubire şi răi sau în nici un fel din neiubire - şi nici nu meritățm nici un fel de iubire, da'-ncolo n-avem nici un fel de acasă.

Da' totuşi acu' am să mă duc mai întâi să-l caut pe Karl, el m-a vrut dintotdeauna - şi am să-i zic: Karl, nu vrei să muncim împreună, vreau să-ți mulg caprele şi să cos ochi la păpuşile alea mici ale tale, vreau să mă obişnuiesc cu tine şi cu tot ce-nseamnă asta – trebuie doar să-mi dai linişte şi timp – aşa ceva vine mereu de la sine - şi dacă nu vrei tu, dacă nu vrei tu – atuncea trebuie de una singură, eu – unde să mă duc? Numa' să nu mă sărute nici unul, nu încă. Şi de birou sunt sătulă – nu mai vreau ce-am avut odată, fiindcă n-a fost bine. Nu vreau să muncesc, dar am dopuri de plută-n stomac, alea n-or să mă lase să mă duc la fund, nu-i aşa?

Dragă Ernst, gândurile mele îți dăruiesc un cer albastru, mi-eşti drag. Vreau – vreau – nu ştiu – vreau la Karl. Vreau să fac totul împreună cu el. Dacă el nu mă vrea – de muncit, n-am să muncesc, şi-atunci mă duc mai bine pe Tauentzien şi mă fac o stea.

Da' pot atunci să ajung şi ca Hulla - şi dacă ajung o stea, atunci poate că sunt mai rea chiar decât o Hulla, care a fost bună. Şi pe urmă, chestia cu steaua poate că nici măcar nu contează aşa de tare...